

FONDATOR

George
Asachi
1829

PENTRU O BAZĂ A CULTURII MODERNE PRIN
DREPTUL LA INFORMARE AL FIECĂRUI CETĂȚEAN

Albina

ROMÂNESCĂ

SERIE NOUĂ

REDACTOR:

CORNELIU LEU

ANUL CLXXIX

martie-mai

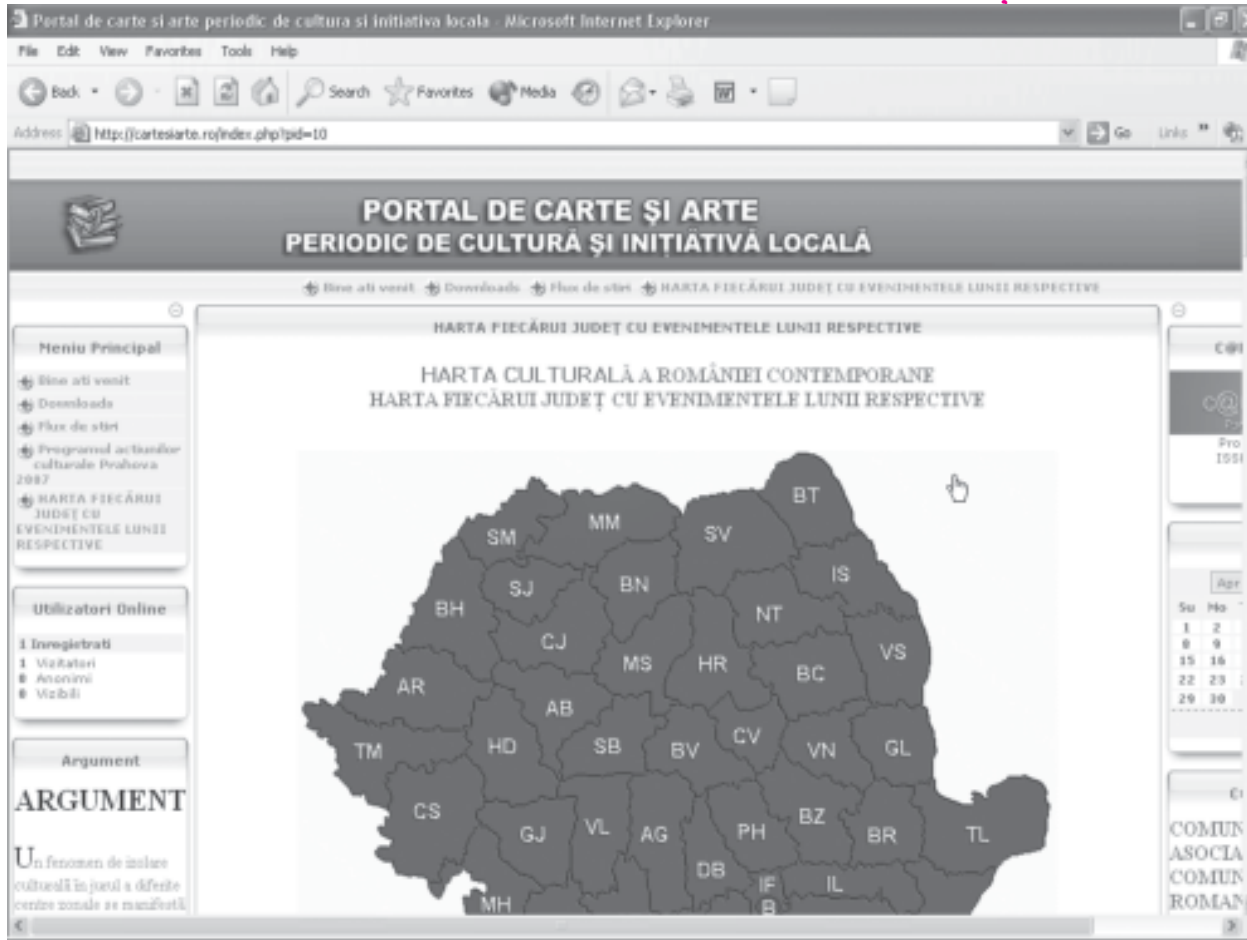
2007

R.CO.R
1997

distinsă cu ordinul MERITUL CULTURAL în grad de
Mare Ofițer și cu ORDINUL ZIARIȘTILOR clasa I - aur

M.P.S.R

A FOST INAUGURAT PORTALUL NOSTRU C@RTE ȘI @RTE!

Suplimentul revistei:

**OLIGARHIE,
ARISTOCRAȚIE,
MERITOCRAȚIE
SAU
CE MERITE ARE
CLASA POLITICĂ
ÎNTR-O
DEMOCRAȚIE
REALĂ**

ÎN CUPRINSUL REVISTEI
DOUĂ DEZBATERI
IMPORTANTE:

**DESPRE BUNUL
COMUN ÎN FOLOSUL
UNOR FACTURI
MAI MICI
PENTRU CETĂȚEAN
(reluare a unor idei
din numerele anterioare)**

**DESPRE DEMOCRAȚIA
CONSTITUȚIONALĂ
(concepte puse în
dezbateri
de prof. univ. dr.
Ioan ALEXANDRU)**

În gura leului

PRIMARUL ATOATERĂ SPUNZĂTOR SAU CONSILIERUL UNINOMINAL

Toată suflarea electorală românească - de în virtutea vechii lui experiențe de primar, când consilierii erau plătiți cu o treime din ce primea el ca să-i pună lui piedici în inițiative.

NU GLUMIM !

**CI VĂ ÎNDEMNĂM SĂ VĂ DAȚI CU PĂREREA
DESPRE UNII CARE, ÎN LOC SĂ FACĂ TREABĂ,
ÎȘI DAU DOAR CU PĂREREA.**

Președintele țării în calitatea lui de garant constituțional, până la cetățeanul de rând în calitatea lui de obligat plătitor de taxe și nesatisfăcut solicitant de servicii publice - este convinsă de marea semn de-ntrebare pe care-l ridică, pentru bugetele localităților, indemnizațiile pe care le încasează unii (destui !) dintre consilierii locali.

Așadar, ambele categorii ale societății românești contemporane: și fruntea și talpa, sunt convinse că e ceva cam cum nu trebuie în legile administrației democratice și în alegerea celor care candidează ca să gestioneze această administrație. Ambele categorii s-au convins că mulți dintre

consilierii locali de astăzi ajută ca frecția la picior. Singura diferență este că cetățeanul din banii căruia consilierul își ia indemnizația știe clar că acela îi face frecția la piciorul de lemn și-l trimite la primar ca să-i rezolve problemele mădularelor care-i funcționează biologic, în vreme ce Președintele știe prea bine modul cum, frecția consilierului, dacă nu e chiar atât de puternică încât să fractureze piciorul primarului, oricum îi pune piedică, „îi bagă strâmbă” sau „talpă”, conform limbajului sportiv dar, de cele mai multe ori, fără fairplay-ul din lumea sportului.

Și totuși, nimeni nu se gândește că nu este
(continuare în pag.2)

PRIMARUL ATOATERĂSPUNZĂTOR SAU CONSILIERUL UNINOMINAL

(continuare din pag1)

nici măcar vina acelor consilieri care, trezinduse aleși așa, dintr-o veselie electoral-democratică, dar ne având prevăzut legal vreun obiect al muncii, ridică din umeri trimițându-i pe cetățeni la primar atunci când e vorba de vreo nevoie concretă, că numai primarul trebuie să fie și cu rezolvările și cu inițiativele. Iar, dacă se plictisesc sau dacă le-o cer interesele oculte ale partidelor lor, atunci își fac de lucru „lucrând împotriva inițiativelor” pe care le ia primarul.

Se plictisesc bietii oameni, dar nu din vina lor, ci pentru că prevederile legale actuale îi îndeamnă căre aceasta de vreme ce, în loc de atribuții concrete, legate de nevoile grupurilor de cetățeni care i-au ales, le conferă mai mult atribuții de control și de aprobare sau dezaprobare a propunerilor

primarului. Ceea ce înseamnă că nu ei, din vreo rea intenție nedemocratică, forțază lucrurile (și trec ca găscă prin apa unei întregi legislaturi fără ca alegătorii să-și poată da seama prin vreo realizare concretă de ce i-au ales), ci chiar prevederile legale, în loc să facă din ei niște stâlpi ai obștei, care să mobilizeze cetățenii la acțiuni de dezvoltare, să se bată și să răspundă pentru interesele unui sector de activitate, ale vreunui cartier sau grup de străzi, ale unui număr bine determinat de cetățeni care i-au ales, îi definesc doar în funcție de ședințele de aprobare sau dezaprobare a acțiunilor întreprinse de colectivul propriu zis al primăriei, făcând din ei un fel de luftinspectorii.

Și, în această situație, bine-nțeles: Ce-i place mai mult omului nostru decât să fie inspector?... Adică să n-aibă vreo îndeletnicire concretă dar să-și dea cu presupusul sau chiar să-și impună părerea!?... Adică să nu i se ceară ceva concret, de făcut, de edificat, de realizat ci, vezi matale, doar „expri m a r e a punctului de vedere”!... Că doar de asta e consilier, nu pâlmaș; e „ales al obștii” și nu „executant în slujba obștii”; e pus acolo de ochii lui frumoși care au o anumită culoare politică și nu fiindcă i-ar cere cineva să repare vreo fântână sau vreun trotuar!...

Iar, dacă pe lângă asta, fără să-i ceri nimic concret, ci doar „păreri”, îi mai dai și o indemnizație, e și mai bine, iar el se simte și mai temeinic ales al populației!... Că una e omul pus să „inspekteze” și să „emită păreri”, așa cum îi face plăcere, și alta e să-i ceri „să pună osu” și să aibă grijă de nevoile celui care l-au ales!... Fapt pentru care, de la destui dintre consilierii noștri locali, dacă le-ai cere un bilanț la final de mandat, ai obține răspunsuri numai pentru rubrica „de la ce acțiuni și de câte ori l-ai împiedicat pe primar”.

Bine-nțeles că există și oameni de bun simț

căroră nu le este indiferentă părerea alegătorilor și se zbat pe parcursul legislaturii să realizeze câte ceva în folosul aceloră. Dar nici pentru asemenea oameni legislația nu prevede vreo diferențiere iar, în campania electorală, candidații la funcția de consilieri nu au un grup anume de alegători, adică o circumscripție, un cartier, sau un anume activ cetățenesc în fața căroră să dea un raport, să arate ce au făcut ca temei pentru ceea ce a promis să facă, ci totul se petrece într-o devălmășie cu atât mai greu de descifrat cu cât se spun mai multe generalități și mai multe „sloganuri centrale”, valabile oriunde.

Proverbul cu „nu locul ci dobitocul”, se schimbă aici, dacă e vorba de vină, cu „nu dobitocul, ci norocul”... adică norocul lui, al consilierului, de a fi ales în cadrul unei legislații electorale locale atât de labile, care prevede indemnizații de ședință și nu indemnizații pentru realizări concrete pentru grupul electoral care l-a trimis în Consiliul Local.

Soluția ?

Este limpede că vine tot de la „uninominalitate” despre care se tot discută în țara noastră!

De la acele *uninominalitate*, care nu trebuie să fie *alegeri uninominalitate* ca să dea *î n d e m n i z a ț i i uninominalitate*, ci trebuie să fie *c a n d i d a t u r i uninominalitate* care să prezinte cetățenilor *proiecte uninominalitate*

anagajând în fața lor *răspunderi uninominalitate* și conducând până la urmă la *realizări obștești* de care să se bucure toți alegătorii celui care, în numele votului lor primește indemnizația.

Numai în acest mod, primarul nu va mai fi el *singurul uninominalizat* atunci când e vorba de făcut ceva concret, nu va mai fi el cel *atoaterăspunzător* pentru cele rele și *atoatecontrolat* de cei din Consiliu, ci va avea în jurul său o *echipă de consilieri* cu care, împreună, își va realiza proiectele de dezvoltare.

Punem în dezbatere această problemă cerând părerea cetățenilor, a specialiștilor și a organismelor îndreptățite, subliniind faptul că, aici, în acest caz, într-adevăr, nu este condamnabil să ne situăm pe poziția de „*a ne da cu părerea*”.

Corneliu Leu

**VOTUL UNINOMINAL
ȘI CONSILIERUL LOCAL
LIPSIT DE ÎNDATORIRI
FAȚĂ DE ALEGĂTORI**

**ESTE ALES CONSILIERUL
PENTRU A CONTRIBUI CONCRET
LA DEZVOLTAREA LOCALITĂȚILOR
ȘI PENTRU A REZOLVA INTERESELE
CETĂȚENILOR, SAU DOAR CA SĂ-L
INSPECTEZE (SUSPECTEZE) PE PRIMAR?**

**Albina
românească**

publicație a
MIȘCĂRII PENTRU PROGRESUL
SATULUI ROMÂNESC - FUNDATIA EPISCOPUL
GRIGORIE LEU

realizată în colaborare cu

**ASOCIATIA COMUNELOR DIN
ROMÂNIA**

editof: CASA DE EDITURA ȘI PRODUCTIE AUDIO-
VIDEO-FILM „REALITATEA”.

Înregistrată la Registrul Comerțului

J40/5587/1991

Cod fiscal: R33954;

cont la Banc Post - Sucursala Moșilor

nr: RO11BPOS70202902964ROL01

Cod Publicații Poștă 19086

ISSN 1583-2546

REDAȚIA:

**Nicolae Dragoș și Emil Drăghici -
senior editori; Dragoș Sarchizian -
secretar general de redacție; Ștefan
Naciu, Gheorghe Manea, Sergiu Târa,
Alexandru Dumitriu, Simona
Constantinescu, Antoaneta Matei**

Director marketing și publicitate - **Tudor
Leu**. Tehnoredactare computerizată - **Ve-
ronica Ionescu**. Adresa: Redacția și
Administrația: bd. Dacia nr. 126, sector 2,
București 020064. Telefon: 021 6105659;
Fax: 021 2105411;

E-mail: albina@vipnet.ro;

Internet: www.vipnet.ro/albina

Abonamente: 240.000 lei anual,

120.000 lei - 6 luni, 60.000 lei - 3 luni.

prețul unui exemplar - 20.000 lei

Abonamente de sprijin: 1 milion lei anual.

Tipărit la Tipografia ANA

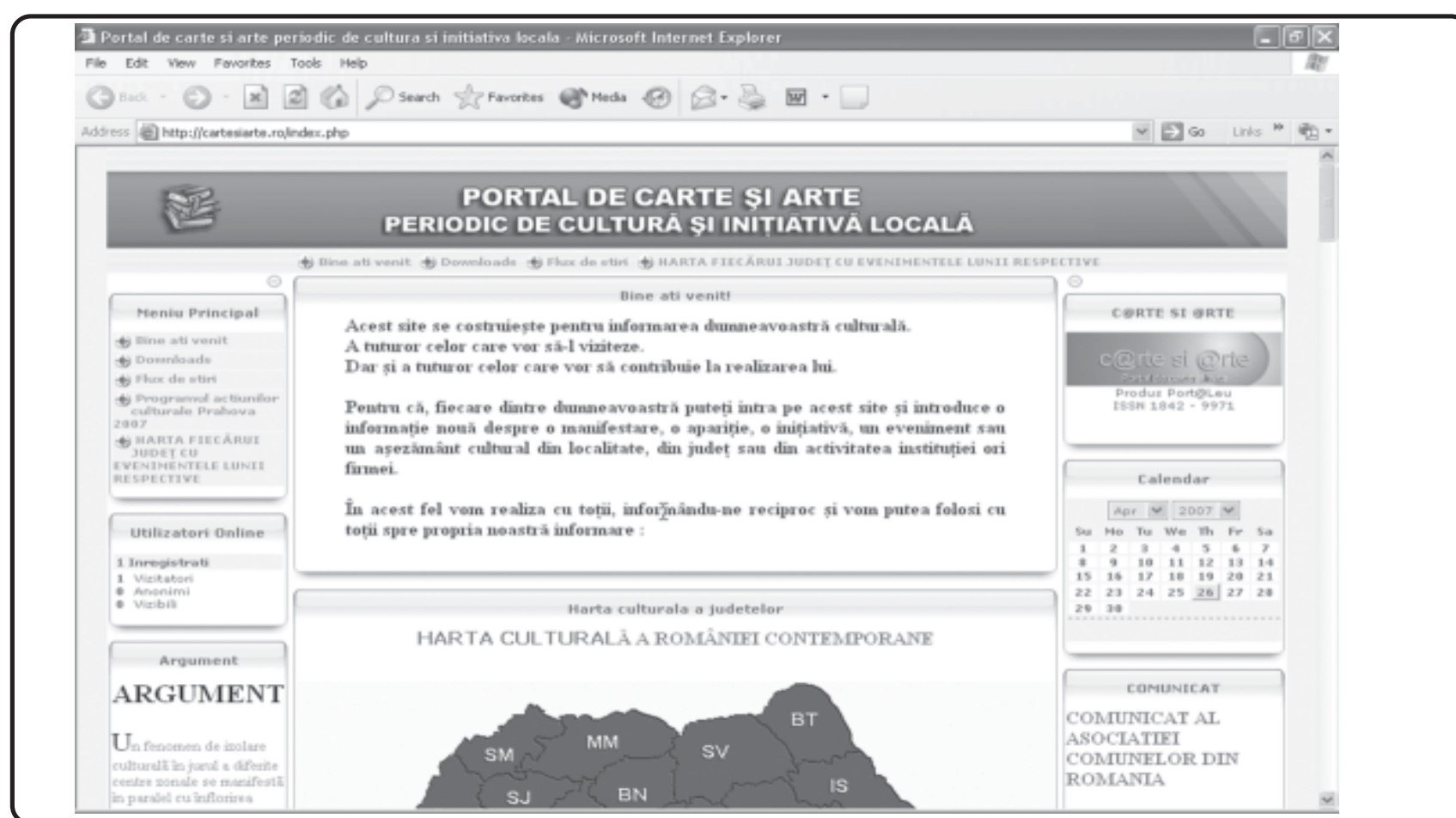
NU UTAȚI ABONAMENTELE LA:

Albina românească

**SE MAI POT FACE DOAR ACUM PENTRU SEMESTRUL
AL DOILEA 2007
LA FACTORII POȘTALI
COD PUBLICAȚII POSTA 19086**

PORTALUL DE CARTE ȘI ARTE A ÎNCEPUT SĂ FUNCȚIONEZE PE WWW.CARTESIARTE.RO

IATĂ PRIMELE INSEMNAȚII VENITE DIRECT PE EL DIN PARTEA
VIZITATORILOR CARE AU DORIT SĂ DEVINĂ ANTENELE NOASTRE

COMUNICAT AL ASOCIAȚIEI COMUNELOR DIN ROMÂNIA

Informăm toate filialele și toți colegii primari că, pe baza protocolului de colaborare cu **Mișcarea pentru Progresul Satului Românesc** și revista "*Albina românească*" precum și a hotărârilor adoptate la cea de a 7-a ediție a Consfătuirii Naționale a Intelectualilor de la Sate, marți 27 februarie 2007, la orele 18 a fost inaugurat lansându-se în rețea **PORTALUL INTERNET** pus în slujba afirmării culturale a tuturor comunelor din România, a sprijinirii bibliotecilor, școlilor, așezămintelor culturale și tuturor acțiunilor de educație civică și inițiativă locală de dezvoltare. Din această dată, portalul poate fi accesat la adresa de internet: www.cartesiarte.ro Intitulat "**PORTAL DE CARTE ȘI ARTE - PERIODIC DE CULTURĂ ȘI INIȚIATIVĂ LOCALĂ**", acesta cuprinde un întreg domeniu internet capabil să găzduiască atât informații din toate județele, comunele și chiar satele, la care se ajunge printr-un motor de căutare propriu ce realizează contacte pe întreaga hartă a țării, cât și web-siteuri monografice ale tuturor comunelor care și le vor face, având dreptul să și le introducă și să și le administreze fiecare în parte, primind pentru aceasta consultanță tehnică și stagii de instruire a persoanelor implicate. Ii rugăm, aşadar, pe președinții filialelor noastre să îndeplinească două cerințe absolut necesare pentru succesul acestei inițiative și anume:

1. Să informeze toate organismele județene - Consiliu Județean, Inspectorat școlar, Direcție de Cultură-Culte, Biblioteca Județeană, Centrul Județean pentru Conservarea Culturii Tradiționale (care

au fost anunțate în legătură cu această inițiativă și li s-a trimis descrierea aparută în revista "*Albina românească*", unele dintre ele stabilind și oameni de legătură) de faptul că **ACEST IMPORTANT PORTAL A FOST INAUGURAT** și poate fi accesat la www.cartesiarte.ro, cerând de la respectivele instituții sprijin pentru afirmarea inițiativelor din toate comunele. 2. Să retransmită acest comunicat tuturor colegilor primari informându-i și îndemnându-i să stabilească în fiecare comună câte o persoană care să țină legătura permanentă cu portalul și să-l alimenteze cu toate știrile de interes local, făcându-se apoi pași către realizarea unui site al comunei care să funcționeze permanent în găzduirea oferită de portal. Să-i îndemne să studieze instrucțiunile ce se găsesc în regulamentul portalului, să ceară consultații prin "**FORUM-ul**" portalului și să înceapă a introduce cât mai multe știri locale, ca și dorințele lor de a intra în asociere cu alte localități, instituții administrative sau societăți private prin intermediul acestui **FORUM** care oferă un larg spațiu de consultare.

Menționăm că **PORTALUL DE CARTE ȘI ARTE** este în construcție și se va lărgi mereu căutând să satisfacă toate cerințele venite din partea comunelor. În același timp, el va oferi spre lectură sau descărcare bibliotecilor comunale și școlilor un număr mare de cărți și reviste pentru care a obținut gratuitatea drepturilor de autor, va avea un modul separat de programe și conferințe care se pot prezenta cu caracter de Universitate Populară în orice adunare cetățenească sau activitate de Cămin Cultural, va populariza imagini din muzeele localităților și alte atracții zonale care pot trezi interesul pentru turismul cultural și acțiuni specifice conform tradițiilor locale.

Nota redactiei: Publicăm aceste scurte articole de prezentare oferindu-le ca modele pentru profilul succint și cuprinzător prin care fiecare comună se poate prezenta în portalul nostru, așteptând asemenea prezentări din partea tuturor primăriilor. Pe

măsură ce ne vor fi transmise, noi le vom introduce la județul respectiv, în dreptul comunei respective. Grăbiți-vă! E în interesul dumneavoastră să deveniți cât mai cunoscuți și să vă marcați și prezența pe Harta Culturală a României Contemporane.

PROFIL DE COMUNĂ: CORNU (Jud. Prahova)

Localitate cu urme geologice de la retragerea Mării Sarmatice, veche continuitate cu uneltele din neolitic, vestigii din epoca bronzului, limes dacic având în apropiere un drum și un castru roman, atestare documentară de la Neagoe Basarab în 23 iulie 1514 și hrisov de la Mihnea Voievod la 4 iunie 1581, aureolat ca sat domnesc de Radu Șerban la 1603, biserica „Înălțarea Domnului” fiind ctitorită de banul Drăghici Cantacuzino la 1649.

Situată la 500-600 m. altitudine pe terasa de deasupra cursului mijlociu al Prahovei, (vf. Sinoiul 740,2 m), înconjurată de afluențele Câmpinița, Valea Rea și Balița, beneficiază de microclimatul de excepție al zonei Breaza cu livezi, pădure și o mare expoziție comunală de flori începând de la sfârșitul primăverii, izvoare de apă sărată pentru cure interne și externe, localitatea prosperă prin mulți localnici cu inițiative în industrie, meșteșuguri și turismul rural, este bine gospodărită de edili având un centru civic performant, dăruită de generoși donatori cu valoroase bunuri muzeale, activitățile culturale beneficiind de o elegantă sală de spectacole, două muzee, o bibliotecă cu peste 10.000 de cărți, iar siteul primăriei care poate fi accesat la www.primariacornu.go.ro, găzduiește programul activităților culturale pe întregul an. Monografia „Cornu un sat cu nume latinesc” este publicată în 1998 de Matei Stăncioiu, cu sprijinul primarului Cornel Nanu; Asociația locală de turism rural oferă o prezentare a comunei și oportunităților în limbile română și engleză; adrese, locuri de interes și de agrement sunt menționate în toate pliantele Asociației de Turism Montan Prahova.

PROFIL DE COMUNĂ VULCANA-BĂI (Jud. Dâmbovița)

Moșie cumpărată cu hrisov de Vlad Țepeș și dată zestre sorei sale Alexandra, sat cu atestare documentară de la Radu Șerban în 1604, zonă geologică rămasă din Marea Sarmatică cu mari bogății de marne, carbune, petrol și, specifice băilor de aici, apele sărate de zăcământ. Situată pe valea Vulcanei, afluent al Ialomiței, zonă de deal cu păduri și pajiști, obște sătească din apropierea Târgoviștei voievodale cu danie la 1622 pentru ridicarea mănăstirii pe Vîrful Vulcanei (642 m) și atestare la 1691 pentru schitul Cetățea. Cuprinde satele Vulcana de Jos, Vulcana de Sus și Nicolaești, cu livezi, agricultură și zootehnie specifice

zonei de deal, cu stațiune balneară înființată la 1910 în care, din inițiativa învățătorului Ion Gh. Mareș, coleg al lui Ion Mihalache, în perioada interbelică se reia dezvoltându-se apicultura tradițională și ia ființă o puternică mișcare cooperatistă determinând înflorirea comunei. Efortul actual se îndreaptă spre revalorificarea acestor tradiții atât balneare cât și cooperatiste, cu importante realizări edilitare și culturale, datorate unui Consiliu local activ, cu mari realizări în organizarea locală a învățământului și stimulente atât pentru elevi cât și pentru cadrele didactice, dând titluri de „Dascăl de onoare al comunei Vulcana-Băi” și, respectiv, „Elev de onoare”, constituindu-se „Consiliul Întâilor premianți ai comunei Vulcana-Băi” și acordându-se „Premiul profesor Virgiliu Mareș”. Funcționează o activă casă de cultură ce poartă numele lui Ion Minulescu cu grupul vocal „Mlădițe vulcănene” și organizând anual un concurs folcloric de ziua comunei, slujind cu manifestări publice și monumente Cultul Eroilor și încurajând dialogul interreligios în spiritul ecumenic al ortodoxiei noastre.

O amplă monografie a fost editată la aniversarea celor 400 de ani de atestare documentară a localității, pe baza documentelor adunate în vechea monografie de doctorul Gheorghe I. Mareș, prin concepția fiului acestuia, doctorul Dinu G. Mareș îmbinând exemplar informația utilă cu literatura și cu sprijinul și colaborarea primarului Emil E. Drăghici, datorită activității căruia, în Vulcana-Băi se află sediul pe țară al Asociației Comunelor din România. Intrați direct pe siteul primăriei: www.vulcanabai.ro

PROFIL DE COMUNĂ: ANINOASA (Jud. Dâmbovița)

Localitate de tradiție din preajma Cetății de Scaun a Târgoviștei, Aninoasa formează o comună prosperă cu pomicultură, zootehnie, viticultură și extracție petrolieră împreună cu satele Viforâta și Săteni, având pe teritoriul ei două bine cunoscute lăcașuri de cult ortodox: Mănăstirea Dealu, srăvechi schit reconstruit de Radu cel Mare și fiul său Vlăduț între 1499-1512, cu zugrăveală brâncovenească de la 1713 și Mănăstirea Viforâta datând de la Vlad Înecatul la 1530. Această tradiție edilitară se menține și în prezent, Aninoasa fiind una dintre puținele comune rurale care are Serviciu Public de Gospodărie Comunală. Astăzi, ea se prezintă ca păstrătoare a tradițiilor folclorice ale Munteniei prin ansamblulul „Vestitorii

Aninoasei” care prezintă pe scenele lumii una dintre cele mai pure și mai spectaculoase variante ale „Călușului” și găzduiește festivaluri folclorice în comună. Prezențe marcante: biblioteca „Constantin Manolescu”, cenaclul literar-artistic cu același nume, cercul de tradiții „Muguri de Anin” și grupul umoristic „Sens Unic” ce organizează concursuri la scară națională. Radioul național a stabilit în comună o subredacție a postului „Antena Satelor”, iar presa scrisă este promovată local prin „Jurnal de Aninoasa”. Începe să capete tradiție națională și chiar internațională „Festivalul primarilor artiști”, amplă manifestare și concurs durând o săptămână, al cărei animator este primarul Constantin Maricescu, el însuși un cunoscut cântăreț. Iar poetul Victor Mihalache editează revista „Scena vieții”. Vești culturale permanente pe siteul www.primariaaninoasa.ro

PROFIL DE COMUNĂ: CUMPĂNA (Jud. Constanța)

Ultima comună înainte de vărsarea în mare, la Agigea, a Canalului Dunăre-Marea Neagră. Fost cătunul Hasi-Duluc al comunei Tekirghiol, cândva moșie a lui Mihail Kogălniceanu, astăzi practicând agricultura și creșterea vitelor pe 9.393 ha. Sibienii se stabilesc aici pe la 1888 iar, după primul război mondial, vin olteni și musceleni, apoi moldoveni, ajungându-se în prezent 14.000 de locuitori în satele Cumpăna, Bărăganu, Potârnichea și Straja – vechea Straggia, pomenită de venețianul Tomasso Alberti la 1612, dar toate cu existență antică în preajma cetății Tomitane, vestigii arheologice de ceramică, capiteli bizantine și un cadran solar datând din secolul al treilea după Hristos. Clima este de litoral maritim, vegetația de stepă pontică. Are patru lăcașuri de cult, 1500 de elevi și o grădiniță care a primit Diploma de excelență, grup școlar de arte și meserii, zece asociații agricole și una „a utilizatorilor de apă” care și propune reabilitarea irigațiilor, Centru de permanență medicală, stadion sală de sport, asociațiile sportive „Victoria” și „Tânăra speranță”, prima Academie Cisco din mediul rural. În anul 2002, Căminul Cultural abandonat pentru spații comerciale a revenit la destinația sa social-culturală, are o sală de spectacole de 700 de locuri, biblioteca a fost refăcută ajungând la peste 17.000 de volume, s-a înființat un muzeu al satului și prima școală de balet din mediul rural, organizează festivalul de muzică ușoară „Delfinul de mare” și cel de muzică populară „Fiii Dobrogei”. Primarul comunei, Mariana Gâju este și coordonatorul revistei „Cumpăna, istorie și tradiție”. Apăsați pe titlu pentru a citi ediția electronică sau accesați siteul www.primariacumpăna.ro

Accesând www.turism-constanța.ro, puteți deschide paginile siturilor arheologice, ale muzeelor, ale ansamblurilor religioase și lăcașurilor de cult din județul Constanța.

Scrisoare către Consiliile Județene de Cultură și Inspectoratele Școlare

STIMATE DOMNULE DIRECTOR EXECUTIV, STIMATE DOMNULE INSPECTOR GENERAL

Am onoarea și bucuria să Vă anunț că un prim modul din PORTAL DE ARTE SI CARTE a început să funcționeze pe internet la adresa www.cartesiarte.ro și că, prin aceasta, așteptăm din partea Instituțiilor Culturale din toată țara colaborarea spre a realiza în cel mai scurt timp **HARTA CULTURALĂ A ROMÂNIEI CONTEMPORANE**.

Așa cum V-am anunțat la sfârșitul anului trecut, trimițându-Vă și proiectul care descrie acest portal în revista "Albina românească", punem spațiu gratuit la dispoziție pentru orice fel de știre privind viața culturală a localităților și pentru a informa despre orice eveniment cultural produs în județe și localități.

Colaboram pentru aceasta cu toate PRIMĂRIILE comunale și orașenești, și toate INSTITUȚIILE CULTURALE ȘI ȘCOLARE LOCALE așteptându-le să ne trimită cât mai multe **știri și calendare de evenimente culturale, concursuri, inițiative, aniversări**. Pentru o continuitate în relațiile noastre cu aceste primării și instituții le rugăm pe fiecare să desemneze persoane de contact pe care le vom denumi generic "antenele portalului", le vom lua în evidența noastră transmițându-le în mod periodic instrucțiuni și invitându-le la stagiile de formare prin care vor deveni voluntari formați ai vieții culturale locale, participanți la concursurile noastre, ajungând **nu numai să transmită știri despre evenimentele culturale ci să inițieze, să provoace și să anime asemenea evenimente în localitățile țării**.

Fapt pentru care Vă rugăm, în primul rând pe Domnia Voastră, să stabiliți o persoană de contact la nivel de Direcție sau de Consiliu Județean, cu care să păstrăm o legătură permanentă, care să monitorizeze și care să ne sprijine în tot ceea ce vom întreprinde pentru județul Dumneavoastră, să ne sugereze toate linkurile prin care să oferim oricărui vizitator pe internet posibilitatea de a cunoaște site-urile pe care vă popularizați activitatea din instituțiile subordonate și de a intra în contact cu edițiile on-line ale publicațiilor locale.

Harta, pe care o publicăm chiar în deschiderea portalului, oferă prin apăsarea pe Județul Dumneavoastră legături atât cu fiecare instituție județeană pe care ne-o veți recomanda, cât și cu fiecare localitate a căror listă, după cum puteți constata, nu se limitează la municipii, orașe și comune ci, pentru prima dată, însiruie orice sat și cătun, chiar rugându-Vă să ne semnalati acolo unde exista omisiuni.

Pe această schemă geografică și de voluntariat uman pe care Vă

rugăm să ne sprijiniți să o realizăm, **HARTA CULTURALĂ A ROMÂNIEI CONTEMPORANE** se va realiza cu atât mai repede cu cât vom realiza împreună, pe acest portal și prin activarea "antelor" despre care V-am vorbit, **HARTA CULTURALĂ A JUDEȚULUI DUMNEAVOASTRĂ**. Noi am realizat deocamdată harta țării, hărțile județelor cu listele lor precum și motorul de căutare în dreptul fiecărei localități. Urmează ca, de acum înainte, să le umplem pe acestea cu informații mereu noi, cu monografiile culturale, cu descrierea instituțiilor culturale din județ și cu legături (link-uri) spre toate site-urile locale, instituționale, redacționale sau chiar și personale, de creatori și autori, care pot completa această harta.

Va dați seama că este o întreprindere extrem de grea și contăm în mod special pe sprijinul Domniei Voastre și al persoanelor de contact pe care dorim să le formăm ca instructori moderni ai vieții culturale locale, fapt pentru care vom cere sprijin guvernamental, al Ministerului Culturii și Cultelor, al Ministerului Educației și Cercetării, al Comisiilor parlamentare și al Consiliilor județene.

În plus, portalul nostru își propune să ofere tuturor vizitatorilor și, în special, bibliotecilor orașenești sau comunale, caselor de cultură și căminelor culturale, următoarele:

- Carti cu drepturi de autor gratuite pentru descărcarea de pe internet, pentru care, în cadrul orelor de aplicații practice din școli, să se organizeze cercuri de legătorie de carte;

- Conferințe și expuneri cu caracter de Universitate Populară pentru a putea fi folosite în acțiuni culturale de toate așezămintele din țară și la cursuri pentru adulți;- Un forum de dezbateră a problemelor culturale-educaționale contemporane, moderat de personalități academice;- Spații de prezentare și de legătura cu site-urile personale pentru muzee, reviste, edituri și alte instituții de cultură și învățământ din localități. Contând pe înțelegerea Domniei Voastre, sperăm să apreciați importanța acestui demers și să susțineți intenția noastră de a deveni o interfață între toate elementele de importanță locală și de specific local ale culturii românești, oglindindu-le în ansamblul lor și stimulând legăturile creatoare dintre ele.

Și, bine înțeles, așteptăm cu multă încredere confirmarea Domniei Voastre la adresa de mail de mai sus, la adresa poștală: 126, bd. Dacia, București 020064 sau la fax 021 6105659,

VICTOR LEU - ARHIEPISCOP MARTIR AL EXILULUI ROMÂNESC

Arhiepiscopul ortodox al exilului românesc, Victor, continuatorul unei "dinastii de ierarhi-martiri, pe nume Leu, pilduitori slujitori ai Altarului" și mesager al Grupului de rezistență al celor șapte episcopi ai Sfântului Sinod a Bisericii Ortodoxe Autocefale Române, și-a vărsat sângele în luptele duse pentru întregirea țării ciuntite, urmând pilda stră-străbunului său Mihai Leu blagocinul, fost preot de tabără a lui Ștefan cel Mare și și-a sacrificat libertatea, sănătatea, militând, după terminarea celui de al doilea Război Mondial, pentru a stăvili acțiunile imperialiste, nelegitime, criminale ale Antihristului cominternist, puse în practică de alogeni instruiți, îndoctrinați, stipendiați de Moscova și coordonați de KGB.

Dacă episcopul Grigorie Leu, spre a îmbărbăta și a alina suferințele ostașilor ce au luptat, în 1916-1918, pentru întregirea neamului, la: Oituz, Mărăști și Mărășești, a funcționat ca preot militar, iar în 1941 a slujit la eliberarea Chișinăului, Tighinei și Tiraspolului, fiul său, Vasile, în cel de al doilea război mondial, a însoțit, în aceeași calitate, trupele române în cruciada dusă pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de Nord și stoparea expansiunii comuniste spre apusul Europei.

Vasile Leu s-a format în împrejurări istorice excepționale, în perioada de creație și jertfă națională, de luptă pentru europenizarea și modernizarea României Mari și s-a afirmat ca fiind un om de excepție, situându-se printre cele mai reprezentative personalități ale exodului românesc din Occident. După ieșirea din adolescență, când nu apucase să se dezmeticească bine de seismele provocate de prima conflagrație mondială, a și fost angrenat, efectiv, în tăvălugul schimbărilor dramatice, premergătoare celui de al doilea Război Mondial, devenind, mai apoi, în timpul agoniei României Mari, un participant activ la răsturnările istorice, când lumea era gata să se prăbușească în neant, datorită expansiunii a două puteri malefice gemene, comunismul și fascismul și a amenințării cu bomba nucleară. În acest context istoric contorsionat s-a modelat și a evoluat, între altele și personalitatea jertfelnică a viitorului arhiepiscop al exilului românesc Victor Vasile Leu. Cu toată atitudinea de combatant intransigent, necruțător a uriașei capacități de a mistifica realitatea a cominterniștilor și în pofida faptului că a fost educat de ortodoxistul Nichifor Crainic, pe care îl admira în studenție, arhiepiscopul Victor Leu era un spirit ecumenic, ce a militat pentru o consonanță simfonică a diversității identităților, cu deschideri largi către lume, după cum a dovedit-o și în discuția avută la Vatican, cu cardinalul Giovanni Battista Montini, viitorul papă Paul al VI-lea.

Arhiereul Victor Vasile Leu a fost un anticomunist convins, constant, fără echivoc, a desfășurat o activitate duhovnicească, ecumenică, motivată istoric, rațională, coordonată de asociația internațională World Council of Churches, fiind un suport spiritual și material al românilor năpăstuiți de soartă, indiferent de confesiunea ce o aveau. El a sprijinit cu hotărâre, dăruire și abilitate Consiliul Național Român din exil, monarhia și a aplanat multe conflicte iscate între diverse grupuri și grupulețe, divizate de propriile orgolii sau de agenții ai Securității infiltrați printre bejenari. International Refugees Organisation, [IRO] nu numai că l-a recunoscut pe Victor Leu ca fiind șeful Bisericii Ortodoxe Române din exil, dar i-a eliberat și o legitimație prin care îl autoriza să organizeze și să desfășoare opera de ajutorare a fugiților în numele lui Hristos. Cunoștințele, puterea de cuprindere și sinteză a realității ce o trăia precum și activitatea de arhiereu au fost apreciate de mai multe personalități și instituții naționale și supranaționale, laice și religioase, între care și de Vatican. Pentru atitudinea sa anticomunistă fermă, pentru activitatea dusă de Arhiepiscopul ortodox spre a alina suferințele celor maltratați de bolșevici, ca și Patriarhul Nicodim Munteanu, care l-a distins cu un înalt ordin al Bisericii Ortodoxe Autocefale Române, Papa Pius al XII-lea, în semn de prețuire a activității omului cu suflet caritabil și spirit jertfelnic, i-a înmănat un obiect de cult însoțit de o fotografie cu autograf. Mitropolitul ortodox din Londra, Ghermanos, i-a acordat un sprijin substanțial pentru a fi hirotonisit și pentru a-și stabili reședința arhiepiscopiei exilului românesc în patria ortodoxiei.

Patriarhul ecumenic al Constantinopolului, Atenagoras l-a recunoscut pe Victor Leu ca fiind Bishop elected, l-a admirat pentru înfățișarea sa și

l-a prezentat, la o întrunire cu profesorii greci ai școlilor din Istanbul și notabilități locale, ca fiind: "șeful Bisericii Ortodoxe a fraților noștri români din Europa. El vine la Patriarhie ca să colaboreze cu noi". Și autoritățile laice ale Europei Apusene, șefi de state, în funcție sau exil, miniștrii de externe, ambasadorii tuturor țărilor capitaliste, i-au cerut informații și l-au consultat asupra unor probleme fundamentale în legătură cu strategia ce trebuie aplicată în lupta împotriva amenințărilor cominterniste, cum a fost cazul și cu Churchill Junior, subșeful Intelligence Service etc. Arhiepiscopul exilului a slujit cu credință și dăruire două instituții fundamentale ale României Mari, Biserica Ortodoxă Autocefală Română și interesele perene, vitale ale neamului românesc, demonstrând totodată că și în ortodoxie sunt soldați ai lui Hristos, luptători neînfricați, gata oricând pentru jertfa supremă. În toate acțiunile majore întreprinse, Victor Vasile Leu a respectat, cu sfințenie, jurământul făcut la alegerea și hirotonisirea sa ca arhiepiscop al exilului, acela că va "sluji, cu timp și fără timp și înainte oricărei alte acțiuni, numai pe Hristos și duhul neamului românesc".

Pentru a întrupa jurământul în fapte, arhiepiscopul Victor și-a pus existența personală, libertatea și viața în primejdie, pătimind nu numai pentru credința întru Hristos, ci și, mai ales, pentru slobozenia duhului neamului românesc de sub cămașa de forță, impusă pe trupul țării prin dictat, silnicie și crimă, de cominterniștii alogeni, prin intermediul Securității, denumită "brațul înarmat al PCR", dar care, uneori, purta această înarmare sub sutanele unor ierarhi vânduți. Arhiereul ortodox al exilului românesc a fost un păstor devotat turmei sale, un apărător al duhului neamului din care făcea parte, un diplomat luminat și abil, o inteligență pătrunzătoare, vizionară a epocii în care a trăit,

Datorită acestor calități reprezentanții majorității refugiaților politici români din Occident i-au solicitat sprijinul și intenționau, ca după alungarea invadatorilor sovietici, să-l aleagă patriarh al Bisericii Ortodoxe Române iar, din aceleași motive, mesagerii Antihristului cominternist, dușmani ai libertății și ai democrației, care au transformat țara într-o închisoare, și-au mobilizat toate forțele pentru a-l marginaliza. Când au constatat că nu pot face acest lucru au hotărât să-l lichideze, spre a ușura munca securiților în sutană, a acelor care nu au învățat încă "să aibă teamă de Dumnezeu, iubire de țară și rușine față de oameni", cum constata, în 1959, președintele CNR, Constantin Vișoianu, referindu-se atât la "sovrompatriarhia" de la București, cât și la spectacolul jalnic dat de anumite fețe bisericesti de la Biserica Sfinții Arhangheli Mihail, Gavriil și Rafail, din Paris. Principalele motive ce au stat la baza răpirii de către KGB și a condamnării la moarte a lui Victor Vasile Leu au fost, revolta sa împotriva cămășii de forță pusă pe sufletul și ființa neamului românesc și delictul de fugă din fața barbariei comuniste, pentru a o demasca în lumea civilizată.

Arhiereul Victor este un simbol al rezistenței împotriva samavolniciei săvârșite de invadatorii sovietici în România și trebuie reabilitat juridic, deoarece condamnarea la moarte i-a fost ordonată și supravegheată îndeaproape de KGB.

În prezent, unii dintre sinodali care au colaborat cu Securitatea, în loc să se retragă în mănăstiri pentru rugăciune și penitență, cum ar fi normal, se înghesuie la demnități, se ceartă pentru trecătoarea glorie lumească, se scuză că au fost informatori, pretextând că delatarea lor a fost făcută fie sub influența drogurilor fie a unor preținse interese patriotice, uitându-L pe Hristos, ignorând opinia turmei ce o păstoresc și pe cei care l-au slujit cu credință, până la sacrificiul suprem. Numai prin adevăr, credință și sacrificiu Biserica Ortodoxă Română va rezista asaltului dat de Antihrist prin exploatarea slăbiciunilor omenești, iar viața și activitatea arhiepiscopului exilului, ca și cea a părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa, oferă un exemplu demn de luat aminte.

Prof. Paul LEU

Kenmore, Washington, USA

Trebuie să privești în jur

Interviu cu GISULA TSCHARNER-MEYER
primarul unei comune din Elveția

S-a născut lângă lacul Zürich în 1947, într-o localitate cu vedere spre munți, Küsnach, mezina unei familii cu cinci copii, în care tatăl, pastor protestant, le-a insuflat copiilor respectul pentru natură și pentru aproapele uman. Mama, casnică, pe lângă grija familiei, își folosea energia în a-i ajuta pe alții. Părinții s-au logodit pe muntele Gisula, al cărui nume l-au dat mai târziu ultimului lor copil.

După ce a terminat Școala normală cu bacalaureat, a urmat studiile teologice, ca tatăl său, la Basel și Zürich. A făcut practică în satul natal și apoi la grădina zoologică – gândind că în meseria ei comunicarea nonverbală este mai importantă decât cea verbală.

O primă căsnicie care s-a destrămat repede a dus-o într-un sat de munte din regiunea românească, unde s-a îndrăgostit mai întâi de limbă și apoi de bărbatul vieții ei. Și-a întemeiat aici o familie solidă și a făcut doi copii reușiți. S-a identificat cu etnia românească a soțului ei, Angelo, adoptând idiomul local românesc sutsilvan pe care îl vorbește perfect, ca pe graiul matern, dialectul german elvețian. În Grisonul central a practicat 20 de ani profesia de pastor ecleziastic, apoi s-a retras din ierarhia bisericească, preferând munca de spirituală creștină liberă, neangajată instituțional. Ecumenismul său deschis o face să fie chemată pentru a organiza ceremoniale pentru oamenii de diverse convingeri creștine, ca și pentru ateii. Este solicitată la nunți, botezuri, înmormântări și nu numai, ține cursuri dintre cele mai diferite și conferințe în toată Elveția. Își completează activitatea intelectuală făcând « catering » și gastronomie cu plante sălbatice și a scris două cărți despre acest domeniu. A fost aleasă președinta Uniunii Scriitorilor Români, nu în ultimul rând pentru calitățile ei de bună organizatoare.

Deși angajată cu trup și suflet pe tărâm social, nu a optat pentru nici un partid politic. Convingerile ei sunt apropiate de ecologism pentru care militează neînterupt. A fost aleasă ca primar în satul ei, mai întâi cinci legislaturi (10 ani), apoi încă o legislatură de 3 ani pe care tocmai a încheiat-o. Adunarea sătească, juridic cea mai înaltă instanță democratică, a preferat-o altor candidați.

1. Sunteți pentru a șasea oară în România și ne bucurăm că aveți deschiderea de a ne răspunde la câteva întrebări de mare interes pentru cititorii publicației noastre. Mulți din cei 2000 de abonați ai noștri sunt primari, vă puteți simți ca între colegi. Și, ca să fim și noi printre oamenii de acțiune, vom intra direct în subiect: Cum ați ajuns primar ?

G.T. Am fost aleasă de comună. Prima dată eram trei candidați la 150 de locuitori, doi bărbați (un jurist și un țăran indigen) și o femeie străină de loc, dar care a devenit indigenă, adică eu, care aveam convingeri ecologiste, fără să fiu înscrisă în vreun partid și asta se știa prin tot ce făcusem. Am câștigat alegerile având doar un vot în plus.

2. Prin definiție, titlul și funcția de primar nu poate fi revendicată de oricine și nici acordată oricui. Ce calități trebuie să aibă un candidat la primărie ca să devină un primar modern ?

G.T. Trebuie să aibă o capacitate crescută de a aborda procesele tipic administrative. Să știe să repartizeze sarcinile, să știe să conducă și să controleze și mai ales să știe ce are el însuși de făcut. Rolul esențial al primarului este să intermedieze între organizațiile statale superioare și interesele comunei, în mod concret el trebuie să obțină cât mai multe avantaje pentru populație ca să se bucure de o mare încredere din partea ei în acest proces de mediator. Dacă i se acordă creditul moral necesar, primarul poate obține rezultate frumoase, cu condiția ca el să mențină o transparență optimă.

3. Deci « primul din localitate » trebuie să aibă vocație. Cum comunică primarul cu locuitorii satului ?

G.T. Cel mai important e să comunice direct (pe drum, în restaurant etc.). Oficial are o audiență pe săptămână și asta nu-i destul. Primarul trebuie să știe mai ales să-i stimeze pe oameni, acesta-i lucru cel mai important, care nu se învață, cu el trebuie să fii dotat.

4. Un potențial important în gestionarea treburilor comunale îl constituie consilierii. Vă rugăm să ne spuneți cum ați folosit acest potențial ? Există limite legale pentru punerea în valoare a consilierilor ?

G.T. O comună mică are la noi cinci consilieri. Localitățile mai mari au și un secretar. Fiecare consilier este responsabil de un resort, dar el n-are dreptul să ia decizii de unul singur. Toate hotărârile se iau în ședințele bisăptămânale la care participă întreaga conducere. Nici măcar primarul nu poate decide ceva. El coordonează departamentele, resoartele, gândind fiecare mișcare ca pe tabla de șah. Această activitate de supraveghere și coordonare îi este destinată numai și numai primarului, niciodată consilierilor.

5. Dar consilierii n-ar putea prelua anumite sarcini din portofoliul primarului ? De pildă, legătura cu organizațiile nonguvernamentale, atragerea și supravegherea investițiilor, derularea unor programe culturale sau sportive, acțiuni de asistență socială etc. În cazul implicării consilierilor în activități executive nu credeți că ar trebui plătiți din fondurile primăriei ?

G.T. Consilierii au în general o retribuție simbolică. Ea poate fi augmentată în cazul în care el depune eforturi vizibile în plus numai dacă suveranul (adunarea sătească) este de acord. Dar de obicei nu se depășește limita simbolică. Consilierul face o muncă în folosul societății de regulă fără a fi plătit. Primarul nu-i poate da nimic. Cel care se angajează în politica executivă trebuie să o facă din pasiune, ca pe un hobby, și nu din obligație.

6. Primarul se sfătuiește și cu foștii candidați la primărie sau cu foștii primari ? Este aceasta o practică obișnuită, ar trebui încurajată sau, dimpotrivă, ar descuraja pe consilierii în funcție ?

G.T. Doar în ultimă instanță poți apela la cei dinainte. Consultarea lor ar părea un complot. Mai bine ar fi să ceri părerea unui consilier în funcție din altă localitate. Consilierii actuali nu s-ar simți bine, ei vor să-și pună în aplicare punctul lor de vedere. Ai putea să te consulți

(continuare în pag.15)

Reflecții pentru o dezbatere privind:

EVOLUȚIILE CONTEMPORANE

De la început, aș vrea să precizez că aceste „reflecții” sunt cantonate, în principal, în zona disfuncțiilor existente sau potențiale ale sistemului democrației constituționale, iar evidențierea acestora are drept scop, pe de o parte, îndemnul de a fi evitate sau, cel puțin, ameliorate, iar, pe de altă parte, dorința de a sugera necesitatea perfecționării practicilor actuale de exercitare a democrației constituționale.

Trebuie să ne preocupe aceste lucruri deoarece, din ce în ce mai frecvent, se aud voci, potrivit cărora, iluzia posibilității existenței unei societăți care să fie integral guvernată prin drept, începe să se destrame.

Pe măsură ce statul de drept a câștigat teren perfecționându-și legislația, instituțiile și procedurile au început să se profileze slăbiciunile și limitele sale.

Din ce în ce mai frecvent apar și se argumentează opinii avizate potrivit cărora „statul de drept rămâne un proces susceptibil de a prezenta mișcări de reflux” și, chiar mai mult, se apreciază că „un proces degenerativ transformă acum sistemele politice occidentale” născându-se astfel întrebarea dacă nu cumva lucrurile evoluează „către o formă de autocrație electivă”.¹

Așadar, în alți termeni, am putea vorbi de mutații structurale și procedurale care ar sugera existența unei adevărate crize a statului de drept.²

Marea Britanie este considerată un model de democrație, cea mai veche și cea mai consolidată care și-a dovedit durabilitatea în timp. Așadar, un model demn de imitat. Și totuși, Ralf Dahrendorf, poate cel mai credibil savant contemporan, apreciază că „modelul Westminster” s-a transformat și continuă s-o facă într-o „dictatură electorală a premierului”.³ După cum știm, Regatul Unit al Marii Britanii nu are o constituție scrisă, în adevăratul sens al cuvântului (adică, un act normativ unitar în care să fie stabilite cu precizie structura și competențele autorităților de conducere colectivă). Există o așa-zisă constituție flexibilă, nu o constituție rigidă, adică intangibilă, în mod obișnuit, chiar și de către puterea legislativă.

Rezultatul: puterea democratică britanică (parlament, guvern) nu este supusă unor restricții, angajamente sau garanții constituționale, neexistând practic un control de constituționalitate exercitat de către o autoritate destinată acestui scop.

Putem aprecia, de altfel, că apariția relativ târzie pe scara istoriei moderne a constituțiilor scrise s-a datorat nevoii de a se găsi un remediu prin care să se prevină abuzul de putere și să se impună limite acțiunii autorităților statului și, în același timp, să se stabilească mijloacele de apărare pentru ca aceste limite să nu fie violate. Nu știm dacă se poate afirma că Marea Britanie nu a simțit niciodată lipsa unei asemenea Constituții, începând chiar de la „glorioasa revoluție” din 1688. Dar acum, dacă ar fi să credem afirmațiile lui Ralf Dahrendorf, poate că Marea Britanie chiar ar avea nevoie de așa ceva.

Nu îmi propun să mă ocup de particularitățile sistemului democratic englez sau al altui stat, ci doar să pun în discuție unele observații și opinii pe care mi le-am format în legătură cu problemele clasice legate de constituție, de democrație și legătura între ele reflectată în practica organizării și funcționării structurilor politice și administrative.

Observația empirică fundamentală de la care pornesc este aceea că, în aproape toate statele lumii (iar noi nu facem excepție) asistăm la o creștere a personalizării în gestionarea puterii. Paradigma puterii executive monocefale sau bicefale, a guvernului, a legilor pare că cedează în favoarea așa-zisului „guvern al oamenilor” sau, mai rău, așa-zisului „guvern al omului”. Nu mai vorbim de guvern de stânga, de dreapta sau de centru; conservator, laburist, social-democrat, creștin-democrat, liberal sau mai știu eu cum, ci vorbim de guvernul Thatcher, Blair, Berlusconi, Villpaine, Năstase sau Tăriceanu.

„Consolidarea executivului” mult trâmbițată, modalitate de creștere a randamentului și a dinamicii exercitării puterii se traduce prin ceea ce prof. italian Michelangelo Bovero numea o „monocefalie instituțională”, adică un cap hipertrofic care strivește, zdrobește autoritățile reprezentative, parlamentele, mai ales pe cele slabe care

se dovedesc a nu avea vigoarea de a se opune.

Ar trebui să înțelegem prin Constituție nu numai un act normativ care reglementează într-un anumit mod organizarea și funcționarea puterilor statului și raporturile acestora cu cetățenii, dar și o lege fundamentală care să răspundă celor două deziderate înscrise în „Declarația drepturilor omului și cetățeanului”, încă de la revoluția franceză de la 1789, și anume:

- recunoașterea drepturilor și libertăților fundamentale
- o structură a organelor de decizie colectivă care să aibă în vedere separarea puterilor mai exact, a competențelor distribuite diferitelor autorități, astfel încât nici o autoritate publică să nu poată deține o putere absolută.

Într-un stat de drept, nici o putere nu se poate supraordona celorlalte.

Prima și cea mai importantă limită în exercitarea puterii politice trebuie să fie respectarea cu sfințenie a drepturilor fundamentale.

Democrația e o formă de guvernământ sau de regim, așa cum unii autori preferă să spună. Ea constă în esență într-o serie de reguli care în principal stabilesc două lucruri, și anume:

1. cine e autorizat să adopte deciziile colective și
2. cum, prin ce proceduri pot fi luate aceste decizii.

Acestea sunt faimoasele reguli ale jocului politic. Una din acestea, dar nu unica este regula majorității, potrivit căreia o decizie se consideră valabilă când obține aprobarea majorității (fie ea simplă, absolută sau calificată), adică o majoritate numerică a voturilor membrilor organului colegial. Această regulă conferă o putere. Dar ar trebui să înțelegem că nici măcar puterea majorității nu poate fi absolută într-un stat constituțional de drept, deoarece există decizii pe care nici o majoritate nu le poate lua. Astfel, respectând toate regulile jocului democratic nici o majoritate nu poate să se abată, să lezeze sau să altereze celelalte reguli ale jocului democratic care privesc drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor (nu numai drepturile politice de a alege și a fi ales), dar și libertățile (de asociere, de opinie, etc.) care reprezintă esența democrației. De asemenea, într-o democrație autentică nu ar trebui alterate și alte reguli ale jocului, cum ar fi: corectitudinea și echitatea în confruntarea politică, pluralismul și transparența în procesul de informare. Toate aceste reguli și altele pe care nu le-am pomenit trebuie respectate pentru ca jocul democratic să fie corect. Altfel, jocul ar fi afectat de dezechilibre sau, pur și simplu, ar fi înșelător, fals.

O constituție e democratică dacă transpune aceste reguli în norme obligatorii chiar și pentru puterea politică (parlament, președinte, guvern). Jocul este democratic dacă aceste reguli sunt aplicate și păstrate corect.

Aș vrea să subliniez că puterea democratică a majorității (fie monocratică sau a unei majorități politice formată prin alianțe sau coaliții) nu poate „dispune” de regulile democrației. Dacă o majoritate (indiferent cum se obține ea) corupe și se abate de la aceste reguli pierde propria legitimitate democratică.

După părerea multor oameni de știință din occident la a căror opinie mă raliez observând realitățile din propria noastră țară, în ultimii 10-15 ani, aproape peste tot în jocul politic a început să se joace la modul nedemocratic sau ca să fiu mai puțin categoric am putea spune și că se joacă mai puțin democratic, adică prin aplicarea incorectă sau făcându-se abstracție de regulile jocului și atacând sau erodând bazele și condițiile necesare lui. O analiză mai amplă ar trebui să ia în calcul mai mulți factori ceea ce nu putem face în acest moment și în acest cadru.

Vreau să exemplific cel puțin un factor esențial, și care cred că este evident pentru totă lumea: actualmente, în multe țări democratice (iar noi nu facem excepție), dar mai cu seamă acolo unde concentrațiile majore de putere economică cuplată cu puterea mediatică grevează asupra jocului, condițiile în care se formează opiniile politice ale cetățenilor sunt departe de rigorile demoractice în ciuda garanțiilor constituționale (a se vedea apariția pe ecranele televizoarelor a diferiților așa-zisi „analști” sau „politologi” obiectivi a așa-zisilor formatori de opinie, în realitate, niște propagandiști diletanți de dreapta sau de stânga).

ALE DEMOCRAȚIEI CONSTITUȚIONALE

Prof. univ. dr. Ioan ALEXANDRU

Regulile unei constituții rigide (și ne referim la toate, nu doar la cele referitoare la regulile fundamentale ale democrației) sunt protejate prin intermediul diverselor pârgii de control a puterii politice, a majorității. În unele sisteme (inclusiv la noi) o primă linie de apărare este încredințată șefului statului care poate retrimite parlamentului o lege care, după părerea sa este, în mod evident neconstituțională. La un nivel superior intervine Curtea Constituțională care poate declara ca fiind neconstituțională o normă aprobată de puterea legislativă.

Dar o majoritate decisă să introducă o lege care nu a depășit aceste obstacole poate, dacă e suficient de mare și puternică, să încerce să schimbe pur și simplu constituția, pentru a o face compatibilă cu acea lege sau cu guvernul respectiv care a inițiat legea, nemaivorbind de posibilitatea de a respinge obiecțiunile președintelui în cazul reexaminării unei legi. Ceea ce s-a și întâmplat.

Există multe modalități de a altera regulile jocului democratic consacrate într-o constituție: de exemplu, făcând mai slabe organele de control și a celor care garantează respectarea acestor reguli, reducând autonomia magistraturii și chiar a înseși Curții Constituționale. Tentative de acest fel s-au făcut și la noi și ar fi bine să ne oprim și să analizăm cu atenție aceste tentative deliberate de schimbări constituționale pentru a ne da seama că, de câtva timp, e în curs în multe regimuri pe care suntem obișnuiți să le numim democrații, un proces de transformare ce are loc chiar și în condițiile în care, în mod formal, Constituțiile rămân neschimbate.

Părerea multor autori este aceea că suntem martorii unui proces degenerativ care încearcă să atribuie democrației caracteristicile unei alte forme de conducere care a fost numită „autocrație electivă”. Printre vectorii acestui proces de transformare am amintit personalizarea crescută a luptei politice și a gestiunii puterii (spunem partidul lui Iliescu sau al lui Băsescu, al lui Gigi Becali sau al lui Tăriceanu sau cum am mai arătat, avem guvernul Stolojan, Năstase sau Ciorbea). Paradigma „guvernului legii”- arhetipul ideal al statului constituțional- pare să cedeze aceleia a „guvernului oamenilor”. În același timp, asistăm la afirmarea de structuri instituționale care privilegiază (așa-zisele) organe executive și atribuie puteri deosebite formulilor monocratice, adică puterilor alocate unui singur individ, în dauna organelor colegiale reprezentative (a se vedea creșterea rolului prefectilor)⁴. După cum am mai spus, acest fenomen este, de obicei, definit în mod eufemistic ca „întărire a puterii executive”, dar de multe ori, în realitate, nu este decât o deformare patologică a structurilor democrației constituționale, o adevărată „macrocefalie instituțională” la toate nivelurile și în toate compartimentele un cap hipertrofiat și câteodată, din păcate, neinteligent, încearcă să strivească corpurile reprezentative debile și care sunt pe cale să-și piardă puterea (parlamente, consilii locale, etc.)

În mod evident, personalizarea vieții politice se amplifică o dată cu proliferarea de instituții monocratice- în cadrul statului, dar și în societatea civilă- până aproape de absurd, ajungându-se a se vorbi de „partide personale” (al lui x sau y). În aceste condiții, alegerile, mai cu seamă dacă se va renunța la scrutinul de listă, tind să se transforme într-un rit, într-o procedură de identificare a unor persoane și să se descompună într-o delegare aproape necondiționată tocmai unor puteri monocratice ale căror titulari, simțindu-se investiți (sau miruiți) interpretează, în mod firesc, propriul rol în mod discreționar și adeseori, cu aroganță autocratică.

Așadar, atenție la personalitățile politice ce doresc, sub motivația investiturii electivă, să fie jucători într-un joc ce ignoră regulile jocului democratic consacrat prin constituție.

*

În ultima perioadă, se vorbește din ce în ce mai mult de „o bună guvernare” sau de „o bună administrare”. Au apărut, așadar, noi noțiuni în peisajul semantic al dreptului public, dar și în discursul politicianilor și înalților funcționari publici.

Nu mă voi referi la „Codul bune conduite administrative” adoptat de Parlamentul European la 6 septembrie 2001 și nici la „Cartea albă a guvernării europene” din iulie 2001 a Comisiei

Europene.

Ceea ce cred că prezintă interes este faptul că se recurge din ce în ce mai des la noțiunea de *guvernare*. Este aceasta o modă sau are într-adevăr un conținut real care îi conferă o poziție specială în vocabularul politico-juridic ?

Ceea ce putem observa în mod direct, este faptul că acest concept - *guvernare* - a pătruns progresiv în zona politică și în cea publică, mai întâi în țările din vest, apoi și la noi și se pare că ar fi cuvântul care exprimă cel mai clar așteptările cetățenilor privind comportamentul oamenilor politici și al autorităților și instituțiilor administrației publice.

La o examinare de suprafață s-ar putea spune că suntem doar în prezența unor idei vechi într-o formă nouă, dar acest lucru nu contează atâta vreme cât conceptul de guvernare ar putea să regenereze în viața publică câteva principii mai vechi, a căror redescoperire este utilă conducerii treburilor publice. Ceea ce interesează, în primul rând, este dacă astfel, se pot revitaliza sau nu, practicile exercitării democrației constituționale în statul de drept.

De peste un deceniu, este cvasiunanim recunoscut faptul că, în mai toate domeniile, autoritatea traversează o perioadă de criză care afectează fundamentele sale și, bineînțeles, formele sale de exprimare și că valorile tradiționale, cadrele obișnuite de gândire și de acțiune sunt amenințate în profunzimea lor de extraordinara rapiditate a evoluției socio-economice și de presiunea exercitată de numeroasele nevoi materiale și spirituale imediate. Un autor american susține că de multă vreme conceptele fundamentale cu care lucrăm au fost separate de sursele (rădăcinile) lor și s-au transformat în retorică pură.⁵

În fața unor astfel de afirmații nihiliste, conceptul de guvernare (de bună guvernare) poate să genereze speranța reformulării concrete a noțiunii de *interes general*, ca principal obiectiv al puterii publice constituită democratic în temeiul unui contract social. Acest nou tip de contract social n-ar mai fi ficțiunea pe care o cunoaștem, ci o realizare concretă, cotidiană a ideii că exercitarea puterii politice este indispensabilă omului, cu condiția ca la luarea deciziei să participe cetățenii, sindicatele, agenții economici, ONG-urile și toți partenerii sociali. Scopul este creșterea eficacității acțiunilor și politicilor publice, bazată pe o relație de contract între cetățeni și aleșii poporului. În acest fel, deși încă imprecis clarificată, noțiunea de guvernare ar putea deveni o cale de reconstrucție politică, bazată pe pragmatism, ca un nou tip de viziune asupra democrației constituționale, în care puterea nu ar mai constitui o problemă de dominație, ci de dialog social, de schimburi între partenerii sociali; în care s-ar putea abandona treptat organizarea puterii pe o structură ierarhică și piramidală și în care administrația statului și partenerii sociali s-ar situa pe același plan, permițând societății civile participarea la procesul decizional, ca expresie a reconcilierii cetățenilor cu instituțiile care-l reprezintă.

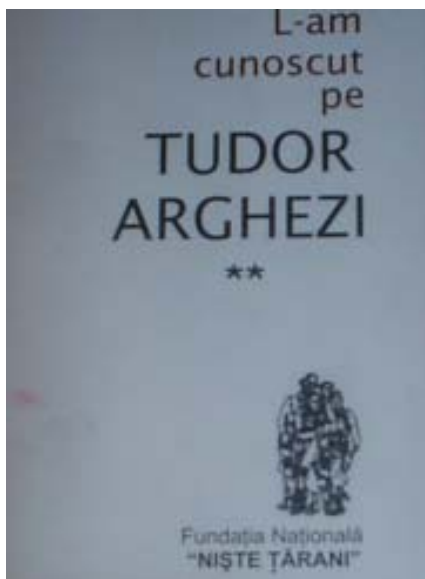
Esența noțiunii de guvernare sau a guvernării propriu-zise constă în existența unui mecanism de conducere, de guvernare care nu are nevoie pentru a funcționa, de autoritatea, sancțiunile și declanșarea pârgiiilor de coerciție publică. Astfel înțelegeam noțiunea de guvernare, contravine ideii că administrația publică deține monopolul violenței legitime, a reprimării și constrângerii legitime și că s-ar putea ca și alte tipuri de organizații, alți actori sociali, să contribuie să se obțină din partea cetățenilor un consens în vederea atingerii obiectivului binelui public, prin diverse mecanisme de reglare economică și socială.

Conceptul de guvernare poate deveni o pârgie care să permită reînnoirea la coeziunea socială în jurul structurilor administrative intermediare slăbite, prin reintroducerea participării cetățenilor la decizia publică, ceea ce ar constitui, după părerea mea, un antidot împotriva tendințelor de fortificare a comenzii prin structuri administrative monocratice și a autocrației electivă constituind, în același timp, motorul unei reformulări a unui nou tip de contract social.

Ceea ce ne interesează, de fapt, este o funcționare mai

(continuare în pag.10)

Nicolae Dragoș – L-am cunoscut pe Tudor Arghezi (volumul al II-lea)

Editura Fundației Naționale „Niște Țărani”, București, 2007

„VA URMA” A DURAT 26 DE ANI!

La un proces, e nevoie de o serie întreagă de mărturii-depoziții pentru conturarea unui profil. Și, câteodată, tot nu-i suficient. Nu este o comparație prea nimerită, deși însuși Arghezi a fost închis în 1943 în lagărul de la Tîrgu-Jiu.

Atunci a fost nevoie de un simplu pamflet (dar ce pamflet!). Nu ar fi contat o anchetă, cu chestionări și alte dovezi. Când însă discuția îl privește pe Tudor Arghezi ca personaj literar, se strâng teancuri de amintiri, ca într-o urnă de vot. Asta pentru că orice asociere cu sigla Arghezi este totodată și un câștig pentru semnatarul evocării. E mare lucru să fi dat mâna cu Arghezi. Chiar și să te fi înjurat Arghezi înseamnă ceva, nu-i de ici, de colo! Am tot scris de mărturii, de evocări, de amintiri... Dar cu ce prilej? S-a publicat de foarte curând al doilea volum „L-am cunoscut pe Tudor Arghezi” – culegere de evocări alcătuită de poetul Nicolae Dragoș. Sunt nu mai puțin de 59 de astfel de memorii ce reflectă aspecte din viața literară, dar și privată a scriitorului. Astfel, nu au contribuit cu materiale numai confrăți, ci și oameni obișnuiți, care l-au cunoscut pe Arghezi. Mai trebuie scris că primul volum din seria „L-am cunoscut pe Tudor Arghezi” s-a tipărit la editura bucureșteană Eminescu în iunie 1981, iar multe articole incluse în această ediție secundă au fost redactate tot atunci, dar, din lipsă de spațiu, au fost amânate, iată, mai bine de 25 de ani! Inițiativa lui Nicolae Dragoș a pornit de la rubrica din revista „Lucașfăruș” – tot „L-am cunoscut pe Tudor Arghezi” –, dar, cum se știe prea bine că gazetele sunt ceva trecător, fie ele și culturale, asemenea destăinuirii despre Arghezi au dus la apariția, iată, a două cărți extrem de valoroase menite să reziste timpului.

EVOLUȚIILE CONTEMPORANE ALE

(continuare din pag.8,9)

rațională a democrației obținută, nu prin fortificarea puterii executive și abandonarea regulilor fundamentale ale democrației constituționale, ci dimpotrivă, prin amplificarea rolului cetățenilor și a tuturor partenerilor sociali.

Este necesar să ne dăm seama că abordarea exogenă a conceptului de putere (două idei abstracte: Dumnezeu și Contractul social = instrumente ale legitimării acțiunii factorilor politici⁶) nu mai satisfac exigențele cetățeanului secolului 21 care așteaptă din partea puterii politice rezolvarea problemelor sale practice, de zi cu zi „PUTEREA NU E LEGITIMĂ DECÂT DACĂ REZOLVĂ PROBLEMELE CETĂȚEANULUI”, fiindcă numai atunci „are utilitate socială”. Guvernării trebuie să prezinte rezultate, aceasta ar fi ideea care stă la baza legitimării puterii, iar rezultatele nu pot fi obținute decât dacă guvernării *ascultă* ce vor cei care i-au ales și *negociază* cu ei soluționarea problemelor puse de viață într-o societate modernă.

După cum am mai susținut și în alte lucrări, „preocuparea este necesar să se oprească, nu numai asupra celor ce trebuie făcute, ci, în egală măsură, și asupra a ceea ce nu mai trebuie făcut, pentru a nu împiedica procesul de evoluție prin reformă”⁷. Trebuie începută o deconstrucție a fundamentelor transcendente ale legitimității puterii pentru o reconstrucție a lor pe baze pragmatice. Mai concret, fundamentul puterii trebuie să fie dialogul social real (exprimat, mai ales, prin referendum) dintre conducători și alegători, având ca obiect stabilirea unor soluții concrete pentru problemele concrete ale cetățenilor. În acest fel, contractul social își pierde caracterul abstract și devine un contract electoral concret, care se reînnoiește cu prilejul fiecărei perioade electorale, între electori și candidații la

Dr. Romus Dima – Premierii României, 1962-2004 (volumul al II-lea)

Editura România în Lume, București, 2006

ISTORICUL CARE A AVUT PREMIERII LA MÂNĂ!

După un an de la apariția primei părți a portretelor premierilor României, Romus Dima, doctor în științe istorice, publică volumul secund, continuând prezentarea politicianilor care au avut funcția de prim-ministri începând cu momentul de cotitură 23 august 1944. Autorul

păstrează aceeași echidistanță, neintervenind nici măcar parțial cu viziuni proprii, la care, firește, are dreptul oricine. Nu însă și atunci când vine vorba despre o asumare istorică. Inițiativa lui Romus Dima nu este menită să ofere interpretări, ci doar reactualizează personaje politice care, de bine, de rău, au deținut funcția de premier, sau altfel spus, au fost a doua persoană în stat. Iar Romus Dima nu vrea postura analist, ci doar pe aceea de cercetător istoric. O misiune desigur mult mai dificilă, pentru care trebuie să rezisti impulsurilor de a critica sau de a aproba anumite decizii. Te oprești la consemnare, fără a încerca să și deliberezi. Deoarece atunci s-ar anula obiectivitatea inițială. Și, în orice caz, păstrând neutralitatea, proiectezi cel mai bine și mai clar imaginea celor implicați. Ce-ar fi ca în loc de datul cu presupusul și cu părerea, să ne limităm la echilibru? S-ar întoarce lumea cu susu-n jos! Aceasta, validarea sentinței, este treaba cititorului. Cititor care și-așa în zilele acestea asistă la un conflict ireparabil între președinte și premier. Însă poate afla, din lucrarea lui Romus Dima că nu întotdeauna acesta a fost raportul dintre cele două instituții.

Alexandru DUMITRIU

DEMOCRAȚIEI CONSTITUȚIONALE

mandatele puterii.

Nu mai așa democrația constituțională ar putea să genereze renașterea unei „etici a responsabilității”, în sensul asumării răspunderii pentru viitorul imediat și de perspectivă al comunității, de către ea însăși. Trebuie să recunoaștem cetățenilor dreptul, dar și datoria, de a-și hotărî singuri soarta prin alegeri în organele reprezentative, dar, din ce în ce mai mult, și prin referendum.

Credem că, pornind de la un asemenea tip de gândire, se pot găsi soluții care nu se bazează pe vreo ideologie, dar care pot fi valabile pentru cei care mai au încă încredere în democrația constituțională.

¹ Michelangelo Bovero, „La democrazia di AGILULFO”, în La Stampa, pag. 27, luni, 11 aprilie 2005.

Jacques Chevallier, *L'État de droit*, 4e édition, Montchrestien, Paris, 2004, p. 143 și urm.

² M. Marc-Lipiansky, *Crises et bureaucratie și L'État en question*, în L'Europe en formation, no 205 autumn 1986 și no 293, été 1994. De asemenea, în lucrarea *Crises et crise*, Presses d'Europe, Nice 1997.

În același sens, și M. Druon de la Academie Française, *Ordonnances pour un État malade*, Editions de Fallois/Editions du Rocher, Paris, 2002.

³ Ralf Dahrendorf, filosof și sociolog american, născut în Marea Britanie; 22 lucrări extrem de importante asupra spiritualității și științei, tradus în 27 de limbi, autorul academic cel mai tradus din SUA; declarat de Regina Elisabeta a II-a „Baron Dahrendorf of Clare Market, the City of Westminster”.

⁴ Acest fenomen se manifestă, la noi, în forme de-a dreptul alarmante. Astfel, aflăm stupefiați, de la un senator al coaliției aflate la putere, dar care a criticat propriul guvern, că există 30 instituții administrative monocratice subordonate sau în coordonarea secretariatului general al guvernului, încă 15 subordonate direct primului ministru și vreo 4-5 la ministere.

⁵ Gerry Stocker, „Cinq propositions pour une théorie de la gouvernance”, Revue internationale de sciences sociales no. 155, mars 1998, p. 19.

⁶ A. Cabanes, „Essai sur la Gouvernance publique”, Ed. Conalino, Paris, 2004, p. 47 și urm.

⁷ I. Alexandru, „Politică, administrație, justiție”, Ed. All Beck, București, 2004, p. 227.

În continuarea importantei noastre dezbateri:

BUNUL COMUN AL ROMÂNIEI ÎN FOLOSUL BINELUI COMUN AL CETĂȚENILOR EI

NOTA REDACȚIEI:

Paginile revistei noastre sunt deschise oricăror păreri privind BUNUL COMUN AL CETĂȚENILOR ROMÂNIEI, fie ca problemă de principiu, fie prin sublinierea unor aspecte sectoriale, cum procedăm în articolul de mai jos pe care-l publicăm în aceste împrejurări când tocmai au fost anunțate scumpirile de tarife pentru populație la consumul de electricitate.

Popularizând dezbaterile pe această temă din cadrul celei de a șaptea ediții a CONFĂTUirii NAȚIONALE A INTELLECTUALILOR DE LA SATE, revista noastră a tipărit articolele, argumentele, apelul lansat ca și proiectele propuse și le-a trimis organismelor parlamentare și guvernamentale. Mulțumim pe această cale Departamentului Cultură-Culte al Administrației Prezidențiale prin semnătura Domnului Consilier de Stat Bogdan Tătaru-Cazaban, Comisiei Juridice și de Apeluri a Camerei Deputaților prezidată de Domnul Deputat Sergiu Andon, care a răspuns mesajului nostru și a luat în evidență propunerile respective, ca și Ministerului Culturii și Cultelor care și-a expus părerea prin rândurile publicate în numărul trecut de către Secretarul General al acestui minister, Dl. Dr. Virgil Nițulescu.

Le mulțumim anticipat și celorlalte Comisii Parlamentare și Grupuri Parlamentare, Cabinete ministeriale și Instituții centrale cărora le-am trimis de asemenea documentele încă de la începutul anului, dar nu au avut încă vreme, sau dispoziție sufletească, sau atenție politică pentru a ne răspunde.

Așa cum am anunțat, noi dorim să lărgim cât mai mult dezbaterile lansate pe tema bunului comun și a celor care trebuie să beneficieze de pe urma lui, analizând toate aspectele economice politice și cetățenești, la nivel de proprietate națională, ca și la cel de proprietate locală a primăriilor și administrației publice județene, cu scopul precis de a provoca, pe lângă un bine documentat curent de opinie publică și demersurile legislative care se impun.

Solicităm pentru aceasta sprijinul tuturor cetățenilor, al confrăților din presă, al catedrelor universitare de specialitate, al Consiliilor Locale și al Consiliilor Județene, al autorităților care sunt direct implicate în această problemă și le suntem recunoscători tuturor celor care vor să ne sprijine în dezvoltarea și direcționarea spre aspecte cât mai concrete a acestei probleme de interes general.

REVENIND LA DEZBATEREA NOASTRA PRIVIND: BUNUL COMUN ȘI BINELE COMUN

Adică, mai pe larg: BUNUL COMUN APARTINĂTOR TUTUROR CETĂȚENILOR ȚĂRII ÎN FOLOSUL BINELUI COMUN AL TUTUROR CETĂȚENILOR ȚĂRII, temă pe care o repunem în discuție tocmai acum, în contextul marilor dezvoltări (zicem „mari” spre a nu le spune „neconvenabile” sau „rușinoase” sau chiar „dureroase” dacă ne gândim la suferințele populației cu facturile exagerate la electricitate), așadar marile dezvoltări privind firma „Hidroelectrica”, produsele ei care, de fapt, nu sunt ale ei ci revin ca proprietate întregii populații, după cum vom demonstra. Și, mai ales afacerile necurate cu energia electrică, implicând penal toți intermediarii și beneficiarii care au fost intens mediatizați în ultima vreme.

Așa că nu abordăm o problemă total necunoscută, ci ne adresăm unui cititor, mai mult sau mai puțin, în cunoștință de cauză. Pentru că, prin dezvoltările presei din ultima vreme, opinia publică românească a aflat, sau s-a edificat mai bine în legătură cu marea diferență de prețuri a energiei electrice în funcție de modul cum aceasta este produsă: prin mijloace hidrotehnice, prin centrale pe

cărbune sau prin cele nucleare.

Si, fiind pentru prima oară când au devenit transparente aceste prețuri de producție (pe care cineva le bagă într-o oală comună doar ca să iasă mai mari și să aducă profituri necuvenite unor grupuri de interese demne de toată atenția organismelor anticorupție), toată țara a aflat diferența enormă de costuri dintre energia electrică produsă de hidrocentrale și cea produsă prin alte mijloace. Cât de ieftin este kilovatul obținut prin efortul apelor și cât de scump apare el în facturile care amărăsc viața cetățeanului!...

Și, chiar dacă n-a descoperit toate dedesubturile murdare ale drumului acestor facturări de la prețul mic pe care ni-l dăruiesc apele lăsate de Dumnezeu pe pământul României - tocmai spre bunăstarea românilor - și până la spolierea noastră prin marele preț de monopol, pe care-l stabilesc întreprinderile monopoliste de distribuție într-un Stat de Drept care, prin definiție, ar trebui să fie dușmanul monopolurilor, tot a mai aflat câte ceva. A aflat, desigur, că toată această energie ieftină este dirijată către niște mari beneficiari cu capitaluri străine, care s-

au îmbogățit nemaipomenit în numai câțiva ani printr-un asemenea procedeu favorizant practicat prin măsuri guvernamentale incorecte, în vreme ce facturile consumatorilor casnici, adică exact ale cetățenilor României, care ar trebui să beneficieze primii de ieftiniri, sunt din ce în ce mai mari fiind calculate nu numai în defavoarea lor, dar chiar prin jefuirea lor la prețurile cele mai mari cu putință.

Aici ajungm la ceea ce înseamnă BUNUL COMUN și la importanța pentru democrație a respectării cu sfințenie a principiului că ORICE PRODUS AL BUNULUI COMUN ESTE MENIT SĂ PRODUCĂ BINELE COMUN UȘURÂND ȘI PERFECȚIONÂND TRAIUL CETĂȚENILOR CARE SUNT PROPRIETARI DE DREPT AI ACESTUIA.

Or, în contextul în care, respectând legile democrației, retrocedările actuale ale unor mari proprietăți au fost posibile datorită faptului că proprietarii de drept au acționat și și-au cerut averile înapoi, este cu atât mai condamnabil faptul că CEL MAI IMPORTANT DREPT DE PROPRIETATE DIN ȚARA ASTA - CEL AL CETĂȚENILOR

(continuare în pag.12)

REAMINTIM CITITORILOR NOȘTRI

A P E L U L P E N T R U M A S U R I E C H I T A B I L E :**„BUGETUL CETĂȚEANULUI ȘI ABUZURILE FACTURĂRILOR MONOPOLISTE - ÎNGRĂDIREA ORICĂREI ÎNCERCĂRI DE AGRESARE MONOPOLISTĂ A DREPTULUI DE OPȚIUNE PE O PIAȚĂ LIBERĂ”**

Considerând dreptul cetățeanului la opțiunea liberă față de prețurile oricărui produs, o condiție esențială a economiei de piață care se constituie ca bază materială a oricărei democrații, subliniind faptul că întreaga legislație a statului de drept condamnă acțiunile monopoliste și că orice mentalitate democratică le consideră pe acestea drept încercări mascate de continuare a unor forme de administrație publică totalitaristă, organizațiile noastre (MPSR și ACoR) propun participanților la cea de a șaptea ediție a Consfăturii Naționale a Intelectualilor de la Sate să ia în dezbateră această temă și să inventarieze toate formele și societățile comerciale din economia contemporană a țării care atentează la elementarul drept cetățesc de a dispune fiecare persoană, așa cum vrea, de propriul ei buget. Acestea, din lipsă de concurență, ajung să domine de unele singure mijloacele de furnizare sau prestare dintr-un anumit domeniu al necesităților populației și practică prețuri de monopol decizând tarife și redactând contracte de abonament în mod unilateral, cetățeanul-consumator fiind obligat să le accepte ca atare.

Sugerând doar câteva direcții dintre serviciile publice sau prestațiile de furnizare de produse elementar necesare, cum ar fi cele din domeniul aprovizionării cu apă, energie electrică, gaze naturale, termoficare și alte domenii care nu permit decât procedeu abonării la un singur furnizor, din domeniul căilor ferate și al altor mijloace de transport sau de prestări de servicii care permit doar tarifarea prin decizia unilaterală a furnizorului, ca și din alte domenii în care furnizori de produse sau prestatori de servicii își împart teritorial piața pentru a aplica prețuri unice pe care le convin ei între ei în defavoarea consumatorilor, anunțăm de pe acum această dezbateră tocmai pentru a-i preveni pe participanți, a-i îndemna să strângă, de pe planul lor

**REVENIND LA DEZBATEREA NOASTRA PRIVIND:
BUNUL COMUN ȘI BINELE COMUN**

(continuare din pag11)

EI ASUPRA BUNULUI COMUN - ÎNCĂ NU ESTE RESPECTAT, cu toate că îndatorirea principală a *Statului de Drept* și a *Guvernării* care garantează *Gestiunea Publică* este de a asigura cetățenilor țării beneficiul binemeritat de pe urma *bunului comun* moștenit din moși-strămoși și, chiar mai mult decât atât, după cum spun Constituțiile multor țări civilizate „*dăruit de Dumnezeu tuturor celor născuți pe aceste locuri*”.

Pentru a fi concreți și expliți prin cazul de față, restrângem (dar fără a abandona) aria discuției despre bunul comun și binele comun la ceea ce constituie **BAZINUL HIDROGRAFIC AL ROMÂNIEI PRIVIT CA BUN NATURAL CARE SE DEFINESTE A FI UN BUN COMUN AL TUTUROR ROMÂNILOR**.

Chiar dacă o luăm numai poetic, adică din punctul de vedere al spiritualității noastre de veche tradiție, amintindu-ne doar cântecele de dragoste, veselie și tânguire adresate Dunării, Oltului, Mureșului, Prutului, dacă ne gândim la poveștile Bistriței, Crișurilor, Siretului, Ialomiței, la baladele Jiului, Cernei, Târnavelor, Lotrului, Argeșului și tot ne dăm seama ce-nseamnă pentru sufletul nostru acest, științificește numit, „*bazin hidrografic*”.

Dar dacă abordăm lucrurile mai concret, ne vom aminti și de alte ape care, din punct de vedere toponimic scriu cu denumirea lor istoria acestor locuri, tot așa cum, prin malurile cursului lor au dăruit dintotdeauna drumuri și trecători locuitorilor acestei țări. Iar, dacă avansăm în pragmatica viețuirii

noastre pe teritoriul de la Carpați, Dunăre și Marea Neagră, ne vom aminti de toate minunile tehnicilor tradiționale și istorice prin care s-a dezvoltat traiul nostru datorită cursului acestor ape: căile de comunicație, binecuvântarea umidității ogoarelor, piscicultura și păsărețul apelor, vânatul din pădurile mărginașe, grădinaritul de pe maluri și zootehnia din lunci, ca și toate industriile populare de la mori, pive și gatere până la șteampurile și sitele prin care se aduna prefirarea firelor de aur aduse din acealși adânc al pământului de unde vin și izvoarele.

Ei bine, dacă la suprafață, pe întinsul reliefului, oamenii și-au împărțit terenul în proprietăți personale, tot acest adânc de unde vin izvoarele și aurul galben și aurul negru și tot felul de alt aur care este bogăție obștească a acestui loc, constituie bunul comun al cetățenilor lui, hărăzit să aducă un grăunte de bunăstare în plus pentru casa și pentru viața fiecăruia. Ca și întregul bazin hidrografic despre care vorbim și care, de la dezvoltarea științelor hidrologice, hidromecanice, hidrometrice și, mai ales, hidrotehnice, ne-a mai adus un bun comun: acela al producției moderne de energie, de care fiecare țară beneficiază altfel, după cum a dăruit-o Dumnezeu, iar cetățenii fiecărei țări își fac rost de energie prin tehnici diferite și la valori diferite, tot cum i-a dăruit Dumnezeu.

Și, tocmai din acest motiv, problema energiei este astăzi o problemă esențială pentru lumea contemporană, politicile energetice sunt în atenția fiecărei guvernări și a forurilor internaționale, viitorul omenirii

este anticipat în funcție de sursele de energie, iar diferențierile prezente de nivel de trai între diverse țări au printre componente și existența surselor de energie. De exemplu, cei de la tropice și ecuator fac economie de termoficare având energie solară, în vreme ce Olanda și Danemarca reduce prețurile prin energia eoliană. Texasul își datorează evoluția uimitoare extracției de petrol, iar toți cetățenii micului stat Kuveit au nivelul de trai asigurat prin bogăția petroliferă din subsol. Australia a devenit unul dintre continentele cele mai prospere prin folosirea bogățiilor naturale, iar Statele Unite și Canada oferă cetățenilor lor tehnicile cele mai avansate pentru ridicarea nivelului traiului zilnic, tocmai pentru că le oferă la prețuri foarte ieftine energia electrică în așa fel încât oricine o poate folosi la orice fără prea mari restricții financiare.

Cam așa ar trebui să stea lucrurile și cu consumurile de hidroenergie de la noi: **Fiind produsă prin bunul natural al apelor țării noastre, ea este bun comun al cetățenilor ei. Și trebuie legiferată ca atare, prețul ei mai mic decât al altor producții de energie electrică fiind pus în primul rând în folosul consumului casnic al cetățenilor și abia apoi folosit în scop comercial propriuzis.**

S-ar putea pune aici problema construcțiilor și amenajărilor hidrotehnice care au presupus un volum de muncă și de investiții bine cuantificat, dar răspunsul este tot în favoarea acestei argumentări. Pentru că, dacă ne gândim la istoria Bicazului, a Argeșului, a Lotrului, a Porților de Fier și chiar a centralei atomice de la Cernavoda,

REAMINTIM CITITORILOR NOȘTRI

A P E L U L P E N T R U M A S U R I E C H I T A B I L E :**„BUGETUL CETĂȚEANULUI ȘI ABUZURILE FACTURĂRILOR MONOPOLISTE - ÎNGRĂDIREA ORICĂREI ÎNCERCĂRI DE AGRESARE MONOPOLISTĂ A DREPTULUI DE OPȚIUNE PE O PIAȚĂ LIBERĂ”**

local, cât mai multe asemenea exemple și a-i ruga să se gândească la măsuri de administrație publică locală și la propuneri legislative pe care această ediție a Consfătuirii noastre naționale să le propună.

Pentru buna pregătire a acestei dezbateri, organizatorii fac un călduros apel la ministere, organisme guvernamentale, instituții publice centrale și ale opiniei publice să ia în considerație această propunere de tematică pe care o facem, să colaboreze pentru o cât mai productivă moderare a ei și să participe la ea cu propriile lor idei și propuneri.

Același apel, lansat din dorința sinceră de cooperare pe această temă, este adresat tuturor redacțiilor de presă scrisă și audio-vizuală, însoțit de anunțul că suntem deschiși la orice formă de parteneriat media pe această temă, atât în pregătirea Consfătuirii, cât și în timpul ei, ca și în alte manifestări pe care le va determina ulterior aceasta.

Pornind de la ideea că unul dintre cele mai importante aspecte ale democratismului vieții noastre contemporane și ale respectului interuman determinat de ea, poate fi preocuparea pentru dreptul fiecăruia asupra bugetului personal și grija solidară pe care ne-o purtăm reciproc în fața unor tentative de agresare a veniturilor materiale ale cetățeanului; că, în același timp, pluralismul și dreptul cetățeanului la opțiune trebuie să fie o trăsătură a tuturor domeniilor vieții materiale și spirituale, considerăm că, printr-un asemenea demers, se va putea spune un cuvânt hotărâtor în cele mai de bază aspecte ale unor probleme de interes general în societatea noastră.

Scopul acestui apel este îngrădirea oricărui încercări de agresare monopolistă a dreptului de opțiune pe o piață liberă.

**REVENIND LA DEZBATEREA NOASTRA PRIVIND:
BUNUL COMUN ȘI BINELE COMUN**

construite toate sub dictatura comunistă, fie chiar cu munca forțată a populației și, în orice caz cu prețul multor privațiuni din partea fiecărui cetățean supus lipsurilor economice, teroriilor planificării dictatoriale, frigului, hranei proaste și întregului nivel de trai de minimă subzistență în folosul construcțiilor faraonice ale „iepocii de aur”, atunci ne dăm seama că toate aceste edificii sunt tot un bun realizat în comun de cetățenii țării, cu sudoarea mai multor generații trăind sub opresiune. Fapt care, neîndoelnic, face din ele un bun comun prin care toți cetățenii generațiilor prezente și viitoare trebuie să beneficieze. Și ca drept material, al unui bun moștenit, dar și ca drept moral, pentru a răzbuna oprimarea înaintașilor, dirijarea forțată a muncii lor prin care s-au produs aceste bunuri, conform principiului: „*Dacă le-am produs în condițiile grele în care le-am produs, măcar să beneficiem acum de ele și nu să ni le fure alții de sub nas!*”

Așadar: **Cu un bazin hidrografic dăruit de Dumnezeu prin natura țării și cu amenajări hidrotehnice realizate prin efortul și sacrificiile părinților și bunicilor, toți cetățenii României au în proprietate indiviză hidroenergia produsă în țară, iar datoria STATULUI CA GARANT AL BUNULUI COMUN este să pună acest bun în folosul proprietarilor lui de drept.**

Beneficiul de pe urma acestei proprietăți indivize se împarte în mod egal între proprietari spre BINELE COMUN, regăsindu-se, în cazul de față, în prețurile scăzute ale electricității pe care le merită cetățenii unei țări ce produce energie ieftină.

Toate argumentele de ordin comercial care s-au vehiculat până acum fără nici un suport științific, social sau legislativ, pot fi luate în considerație de-abia după punerea în practică a unui asemenea deziderat.

Să nu uităm comentariile care se făceau chiar și sub apăsarea dictaturii lui Ceaușescu, atunci când, înnebunind din ce în ce mai mult, dictatorul începuse a-și manifesta pe față ura lui viscerală față de orice însemnă tendință firească a omului de a trăi mai bine și de a se sacrifica mai puțin: Cerându-ne tuturor sacrificii pentru acoperirea „*datoriei esterne*” pe care tot el o provocase (tocmai prin investițiile în construcțiile despre care am vorbit și care, prin aceasta, se dovedesc și mai temeinic a face parte din bunul nostru comun), dictatorul ajunsese la a ne stinge iluminatul pe străzi și a ne permite să folosim numai becuri mici, cu lumnă chioară. Un calcul făcut atunci - pe care și-l poate aminti foarte bine oricine a trăit nefasta epocă, pentru că a circulat pe vremea aceea în mod public, în ciuda cenzurii - arăta clar că întregul consum casnic de electricitate din România avea cote mult mai mici decât consumurile de la (culmea: exact împrișinatul de astăzi!) „*Alro-Slatina*”, sau de la cuptoarele electrice ale oțelăriilor. Becurile noastre casnice nenorocite, chiar dacă ar fi avut dublul waților permiși, tot n-ar fi consumat în întreaga țară cât consumau acele instalații energofage.

Ei bine: Aceea era nebunia unei guvernări dictatoriale manipulată de slugoi ai dictatorului. Întrebarea care se pune este: Ale cui slugi sunt cei de astăzi care, când avem

posibilitatea să cumpărăm becuri de orice tărie dorim, ne împing spre lămpița meschină prin prețurile mari pe care le facturează cetățeanului, în vreme ce energia cu preț ieftin ia drumul unei direcții corupte și penale?!

Am folosit termenul „penal”, ne știind deocamdată cum se vor termina anchetele cu tot ce s-a țesut în jurul afacerilor de la „*Hidroelectrica*”. Descoperirea acelor matrapazlăcuri va aduce argumente în plus. Deocamdată, o afirmăm cu toată responsabilitatea: Este un fapt penal, deoarece lună de lună, prin prețurile monopoliste impuse consumului casnic, se fură în mod organizat din dreptul fiecărui cetățean la partea sa din indiviza bunului comun.

Or, Statul modern, cu atribuțiile lui clare de Administrație Publică, a fost inventat, nu pentru a lua taxe de la cetățeni, cum cred unii, ci tocmai pentru a gestiona în folosul cetățenilor proprietatea în indiviziune a acestui bun comun.

Dar, asupra problemei generale a bunului comun vom reveni. Deocamdată ne rezumăm doar la acest aspect particular al lui: Hidroenergia și folosirea ei licită sau ilicită. Adică în folosul celor care îi sunt proprietarii de drept, sau a celor care o uzurpă?!

Este momentul ca, așa cum în mod particular s-a procedat la retrocedarea unor mari domenii private, să se facă dreptate și întregului populației țării, retrocedându-se acest bun comun pe care l-a moștenit și pe care și-l merită.

Vlad LEU

Proiectul celei de a șaptea ediții a Consfătuirii Naționale a Intelectualilor de la Sate

Pornind de la apelul lansat de revista noastră în anunțul prin care invita participanții la cea de a șaptea ediție a Consfătuirii Naționale a Intelectualilor de la Sate, privind nevoia urgentă de îngrădire a monopolului exercitat de unii furnizori și prestatori de servicii la contractele, taxele și tarifele pe care le impun, apel pe care îl reproducem ca temei în subsolul paginii, dezbaterile începute pe data de 3 noiembrie au subliniat importanța demersului chiar prin faptul că amenințarea la zi era tocmai vestea, nu numai a scumpirii tarifelor la gaz și electricitate, ci și a devansării acestor scumpiri față de termenele de menținere a vechilor prețuri la care s-a angajat Guvernul. Din acest motiv multe dintre nemulțumiri au luat direcția concretă a problemei tarifelor exagerate și devansate la gaze naturale, energie electrică și transport. Aceste domenii au constituit principalele exemple la care s-au acceptat și explicații ale reprezentanților Agențiilor Guvernamentale de Reglementare ce au fost invitate s-au prefigurat și unele soluții precum cele care se văd în intervențiile din aceste pagini. Treptat, însă, insistându-se asupra caracterului de mare grup de reflecție asupra problematicilor de actualitate ale societății românești, pe care îl are fiecare ediție a Consfătuirii, s-a ajuns, în dezbaterile acestui punct, la două direcții de principiu care trebuie elucidate în politicile de dezvoltare ca și în legislația care vine să asigure aplicarea acestora, ca efect al aderării la Uniunea Europeană.

Prima direcție este cea a îngrădirii oricărei forme de monopol și oricărei tentative de agresare monopolistă a bugetului și a libertății cetățeanului de a opta pe o piață într-adevăr liberă, așa cum se arată în apelul propus participanților. Apel la care aceștia au subscris însușindu-și-l.

El arage atenția asupra uneia dintre primele îndatoriri ale statului de drept față de cetățenii săi: aceea de a veghea și ca legislație și ca administrație publică la funcționarea unei piețe libere neîngrădită de grupuri de interese și sancționând prompt, în favoarea cetățeanului, orice încercare de manifestare a acestora.

În asemenea condiții, atunci când este vorba de produse de existență unică, sau de administrare unică, ori de servicii oferite în condițiile inexistenței unei opțiuni concurențiale, toate problemele modificărilor de tarife nu mai au caracter privat și nu pot fi rezolvate nici prin deciziile unilaterale ale unor Consilii de administrație și nici măcar prin reglementări administrative, obținute fără cunoștința publică, prin simpla voință a unor organisme guvernamentale. Ele se situează în domeniul interesului public ale întregului electorat și, conform legilor democrației, trebuie discutate și decise public numai de către organismele reprezentative ale acestui electorat, respectiv Consiliile Locale, Consiliile Județene sau Camerele Parlamentare, după nivelul de aplicare. În acest mod, pe măsură ce, în producția concurențială de mărfuri, piața liberă se lărgeste tot mai mult, cu drepturi democratice egale, de decizie proprie pentru producători și pentru consumatori, conform cererii și ofertei, orice scumpire a unui produs pentru furnizarea sau transportul căruia nu există alternativă devine o problemă general-cetățenească. Asupra ei nu poate lua hotărâri decât o reprezentare general-cetățenească de natură parlamentară, în care se exprimă diversitatea de intenții ale tuturor segmentelor sociale și teritoriale reprezentate, ale guvernării și ale opoziției, luându-se decizii numai pe criterii constituționale cunoscute și procedându-se chiar la modificări legislative pentru respectarea și aprofundarea acestei constituționalități.

A rezultat acest curent de opinie, pe care participanții la Consfătuire s-au angajat să-l răspândească și să-l promoveze, ca o problemă de principiu a existenței unei societăți democratice care trebuie să-și rezolve orice problemă cu caracter general numai prin forme democratice, tocmai pentru că problema monopolurilor există în întreaga lume și va mai exista, sau vor apare altele chiar în condițiile aderării noastre europene. Problema monopolurilor nu se poate rezolva doar prin aprobări sau restricții temporare pe care administrația publică le stabilește pentru unele grupuri de interese, ci doar prin depășirea democrației formale, cea acoperită de decizii temporare care conferă doar justificare funcționarească și prin aprofundarea principiilor democrației reale în care orice contract, economic sau social, se stabilește numai cu acordul părților în egalitate deplină de drepturi.

A doua direcție de principiu, necesitând mai ales demersuri pentru reasezarea ei printre problemele de prim ordin ale vieții civice și ale obligațiilor de gestionare rațională pe care le are față de ea orice formă de administrație publică a statului de drept, este aceea a BUNULUI COMUN.

În vreme ce fiecare cetățean al unei democrații își gestionează singur și fără intervenția nimănui bunul propriu, statul este acela căruia îi revine misiunea de a gestiona bunul public și, cam în jurul acestei gestionări se circumscrie și rolul său, se definește și caracterul său demo-

cratic sau antidemocratic. Dacă este un stat democratic, atunci toate demersurile sale instituționale sunt dirijate spre FOLOSIREA BUNULUI COMUN SPRE BINELE COMUN. Dacă democrația este aparentă, atunci statul devine inițiatorul acelor subterfugii prin care BUNUL COMUN ESTE DIRIJAT ÎN FOLOSUL ANUMITOR GRUPURI DE INTERESE. Iar dacă regimul este antidemocratic și statul se află la cherele unei dictaturi, atunci toate beneficiile aduse de bunul comun sunt dirijate în mod dictatorial, într-acolo unde vrea dictatura sau dictatorul.

Societatea noastră românească vine dintr-o asemenea dictatură, care a anihilat nu numai bunul comun producând marotele care ne fac să vorbim astăzi despre averile ceaușeștilor, despre miliardarii făcuți peste noapte, etc. ci a încercat să eradiceze și conceptul de bun propriu confiscând posesiile oamenilor și reducând proprietatea la minima cea mai de jos a condiției de trai a persoanei umane. Mai mult decât atât: prin spălarea creierelor care trebuiau să muncească fără să gândească, a anihilat treptat orice capacitate de valorificare și orice răspundere a persoanei umane față de bunurile din jur. Bunul personal a fost îngrădit constituțional pentru cetățeanul-executant, cel comun a fost confiscat alături de majoritatea celorlalte și, astfel, orice fel de concepție asupra proprietății a dispărut legal din sfera interesului cetățenească, devenind doar atributul unui mafiotism „de partid și de stat” în beneficiul „vârfurilor clasei muncitoare”.

Este normal ca, după o jumătate de secol de deposedare, retrocedarea să conducă cel mult la bucuria reobținerii bunului personal, iar bunul comun să rămână o noțiune uitată, să fie trecut cu vederea în materie de drept cetățenească sau administrație publică și să constituie obiectul unei panamale oneroase în care nu contează decât principiul interlop cu „iuțeala de mână și lipsa de atenție a celuilalt”.

Or, bunul comun este tocmai ceea ce conferă diferențele de valoare ale bunului personal: Un hectar la șosea și cu toate dotările de servicii și furnizare la intrare, poate costa de o sută de ori mai mult decât unul în mijloc de Bărăgan; condițiile naturale ale unei stațiuni balneoclimatice modifică substanțial prețurile de cazare și servicii față de cele din mediul obișnuit, condițiile de producție agro-alimentară sunt altele într-o comună în care cetățenii mai au la dispoziție izlazul comunal, iazul comunal sau condițiile de irigare. Exemplele locale pot fi continuate cu nemiluita, dar există și evidențe ale bunului comun național, precum calitatea solului, bogățiile subsolului, condițiile de valorificare a apelor, pădurilor și climatei. Toate intrând în categoria bunului comun și, din punctul de vedere al filosofiei politice a democrației, ne având alt rost decât de a produce mai mult bine comun. Tot așa cum din punct de vedere antropologic sau religios sunt daruri ale Creației și Creatorului ca un comun moștenit de locuitorii unei țări, zone, regiuni.

Mergând pe această direcție de gândire care nu poate fi suspectată nici de subiectivitate și nici de părtinire, putem constata foarte limpede faptul că locuitorii de la Tropice și Ecuator au ca dar de la Dumnezeu căldura soarelui, fapt pentru care nu se confruntă cu facturile la termoficare care-i îngrozesc pe locuitorii țării noastre. De aici, în aceeași ordine a logicii democratice, putem afirma și faptul că, Dumnezeu dăruindu-ne nouă ceva subsol petrolifer și cu gaze, nu este corect ca pe noi să ne coste barilul sau metrul cub la fel ca pe unii la care importul este integral, doar pentru că așa dictează monopolurile lumii ci, ori rămânem fiecare cu avantajele pe care le-am moștenit, ori o forță specială globalizatoare, reglementată pe cele mai democratice criterii, se angajează să echivaleze raporturile dintre petrolul nostru și lipsa de căldură de la noi, cu raporturile dintre lipsa de petrol și condiția de culegători de banane, posesori de minereuri sau de cascade oferind mari hidrocentrale a locuitorilor altor părți ale lumii.

Este o problemă de drepturi cetățenești interne, ca și de drept internațional pe care, oricât de utopică ar părea rezolvarea ei, Mișcarea pentru Progresul Satului Românesc preocupată și dedicată dezvoltării în democrație și prin democrație a unui mediu rural european care a fost agresat vreme de o jumătate de secol în toate drepturile sale esențiale la proprietate, nu poate să nu dedice eforturile de emancipare socială și economică pe care și le-a propus.

În acest sens, prin hotărârea participanților la cea de a șaptea ediție a Consfătuirii Naționale a Intelectualilor de la Sate, Mișcarea noastră se constituie și ca un GRUP DE STUDIU, REFLECȚIE ȘI ACȚIUNE PRIVIND PROBLEMELE BUNULUI COMUN ÎN ROMÂNIA care va organiza dezbateri, va monitoriza regimul proprietăților de bun comun de pe teritoriul țării, își va asuma răspunderea ca, în contextul retrocedărilor care astăzi favorizează doar anumite categorii, să reprezinte interesele moștenirii lăsate satelor românești de legislația lui Alexandru Ioan Cuza, a regelui Carol I și regelui Ferdinand I, va lansa memorii și apeluri în acest sens și va înainta propuneri legislative.

ÎN SPRIJINUL DEZVOLTĂRII RURALE

CREDITE DE LA STAT PENTRU PRODUCȚIA ANULUI 2007

În 2007, statul va plăti 20% din creditele contractate de fermieri pentru susținerea producției agricole, conform unui proiect de hotărâre de guvern avizat de Ministerul Agriculturii. Cuantumul sprijinului statului este cu 10% mai mare decât nivelul mediu al fondurilor publice aprobate pentru 2005 și 2006.

Conform Legii creditului agricol pentru producție, statul compensează creditele pentru producția agricolă în sectoarele vegetal și zootehnic într-un procent care este aprobat anual de guvern. Cuantumul propus pentru acest an va compensa în totalitate costurile bancare - dobânda și comisionul băncii -, astfel încât fermierii - fie ei persoane fizice sau juridice - nu vor avea de rambursat decât sumele împrumutate.

Pe lângă contribuția la formarea clasei de mijloc la sate, un alt efect al stimulării creditelor de producție va fi fiscalizarea activităților agricole. Circa 30% din populația activă a țării lucrează în agricultură. Cu toate acestea, contribuția

acestei ramuri la PIB este încă scăzută din cauza procentului mare de gospodării care produc doar pentru consumul propriu și nu „intră” în zona agriculturii fiscalizate. Prin stimularea creditelor de producție se vor măări, implicit, și numărul activităților fiscalizate.

În 2006, statul a plătit fermierilor care au contractat credite pentru producție 34,5 milioane de lei, după 30,7 milioane lei plătiți în 2005. Pentru 2007, în bugetul Ministerului Agriculturii sunt alocate 20 milioane de lei, dar suma ar putea fi suplimentată ulterior prin rectificări bugetare.

FERMIERI ȘI INTREPRINZĂTORI DIN MEDIUL RURAL ÎNVĂȚĂ DE LA EXPERTII AI UE ȘI S.U.A.

Recenta integrare a României în Uniunea Europeană ar putea aduce mai mulți bani fermierilor și întreprinzătorilor români. Ei au acum ocazia de a învăța din experiența vechilor state membre privind accesul fondurilor europene pentru agricultură. De asemenea, ei pot beneficia de experiența practică a unor afaceri de succes din S.U.A., care ar putea fi adaptate la condițiile din țara noastră.

Peste 50 de persoane au participat la seminarul “Fonduri ale UE și oportunități de afaceri în mediul rural din România – O Abordare Practică”. Seminarul a fost organizat de guvernul S.U.A, prin Agenția pentru Dezvoltare Internațională (USAID) și Departamentul de Stat pentru Agricultură (USDA) precum și de Centrul pentru Educație Economică și Dezvoltare (CEED). Participanții au aflat despre tipurile de fonduri europene disponibile pentru dezvoltarea mediului rural, criteriile de eligibilitate și cum să-și îmbunătățească cunoștințele și abilitățile pentru gestionarea eficientă a acestor resurse. Oficiali ai Ambasadei S.U.A. și ai Ministerului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale s-au alăturat participanților la seminar demonstrând angajamentul lor de a continua să stimuleze dezvoltarea economică a mediului rural. Directorul a.i. al Agenției S.U.A. pentru Dezvoltare Internațională, dna. Debra Mosel, a vorbit despre impactul deosebit al Programului de Dezvoltare a Liderilor Rurali finanțat de guvernul american, care a acordat asistență tehnică ce a avut ca rezultat proiecte în valoare de 15 milioane Euro în dezvoltarea comunităților rurale din România.

Trebuie să privești în jur

Interviu cu GISULA TSCHARNER-MEYER

(continuare din pag7)

cu cineva din instanțele superioare (administrația cantonală sau federală), ei sunt obligați să-ți răspundă. Și cel mai bine e să ceri o audiență, să vorbești direct cu persoana în cauză și apoi să-i trimiți hârtia la semnat. În acest fel economisești banii pe care i-ai da unui jurist plătit. Noi am avut această experiență, de exemplu în privința controlului câinilor. Am întrebat și pe cei ca noi din 2-3 sate vecine ca să vedem cum au procedat ei.

7. Mai există un « sfat al înțelepților » ? Sau întrebarea nu-și mai are rostul într-o Europă modernă, când consilierii, în marea lor majoritate, sunt reprezentanți ai unor partide politice și atunci opinia lor este dictată de doctrina partidelor din care fac parte și nu de înțelepciunea personală, bazată pe o anumită experiență, pe vârstă, pregătire, prestigiu etc. ?

G.T. Sfatul înțelepților e o noțiune perimată, ține de trecut. La noi consilieri ca reprezentanți ai unor partide sunt numai în instanțele superioare (cantonale sau federale) într-un sat mic omul e cunoscut și judecat după capacitatea lui, nu după apartenența politică. Democrația directă în satele noastre reprezintă o șansă ca politicul să se amestece mai puțin în administrație.

8. În încheierea discuției noastre, apelez la experiența dumneavoastră, atât ca primar, cât și ca teolog, pentru a aprecia dacă lumea actuală se îndreaptă într-o direcție corectă. Am în vedere ofensiva violenței, emigrarea din țările sărace, scăderea nivelului de educație, ateismul sprijinit de unele state, consumul de droguri, pornografia, mediocritatea decidenților, hegemonia marilor puteri, terorismul internațional etc., toate acestea pot fi gestionate la nivel național și local ? Ar trebui administrația locală să se adapteze, să

evolueze și cum ?

G.T. Nimeni nu poate afirma în ce direcție ne îndreptăm. Eu dau o șansă importantă individului, grupului, fără să pretind că am o vedere generală. Fiecare trebuie să se cerceteze mai întâi pe sine și apoi să se uite în jur.

Ateismul nu poate câștiga, fiindcă oamenii au nevoie de o religie, indiferent care : sectă, islamism, catolicism, ortodoxism etc. Ființele umane își asumă autoritatea unei instanțe supreme ca să nu poarte ei înșiși întreaga responsabilitate. Dar atâta timp cât o religie se vrea monopolistă, vor exista conflicte, războaie. Europa de Vest e obosită, islamul vine cu o forță mare a emigrației, cu mulți copii, și se răspândește prin infiltrație ca o metastază. Ne place sau nu, asta-i realitatea, fără să o numim într-un fel. Europa e bătrână, europenii nu mai vor să aibă urmași, asta-i sociobiologia.

Fiecare societate a avut dificultățile ei, nu trebuie să credem că azi e cel mai rău. Eu dau o șansă fiecărei celule umane să se dezvolte într-un anumit fel. Lipsește o perspectivă pozitivă pentru a face copii, viitorul n-are contur pentru cultura noastră veche, e altfel decât în alte culturi (chineză, islamică). Poate suntem în situația romanilor înainte de Hristos. Nu-i de ajuns să dai sfaturi. Săracii sunt mai motivați în tot ce fac decât bogații. Represiunea, fie ea și din partea bisericii, stârnește teamă și confuzie și nu duce la nici un rezultat. Isus n-a vorbit despre frică, el a fost motivat să convingă lumea că trebuie să trăiască cum se cuvine pe lumea asta. Detaliile înfricoșătoare de după moarte au fost dezvoltate de alții, cu scopul ca biserica să nu-și piardă puterea de instrument al statului.

A consemnat :Gh. MANEA

A fost lansat portalul nostru **C@RTE SI @RTE**
EL POATE FI VIZITAT PE ADRESA: www.cartesiarte.ro

periodic de cultura si initiativa locala - Microsoft Internet Explorer

Tools Help

Search Favorites Media

/index.php?pid=8

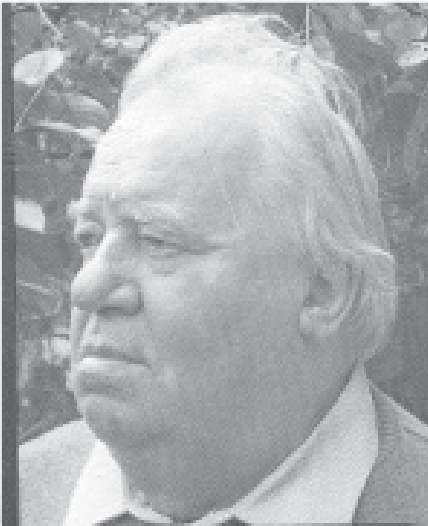
Apasati aici pentru bibliografie

PORT@LEU

periodic pentru promovarea culturii și inițiativelor de dezvoltare

TOP – EVENIMENT CULTURAL

Fănuș Neagu
a împlinit 75 de ani

Port@Leu

EXEMPLE DE CE MAI PUTEȚI GĂSI ÎN PORTALUL NOSTRU:

ADRESE INTERNET ALE PRIMARIILOR DIN JUDEȚUL PRAHOVA SE POT ACCESA DIN URMĂTOAREA LISTA:

www.secariaprahova.ro
www.e-primarii.ro/ciorani
www.telega.ro
www.provitadejos.go.ro
www.dumbravesti.ro
www.valeacalugareasca.ro
www.rowikipedia.org/Prahova
 (Vărbilău)
www.gornet.infoprinarie.ro
www.lipanesti.ro
www.talea.rom-invest.eu
www.gorgota.go.ro
www.primariababaana.ro
www.primariatomsani.ro
www.magureni.ro
www.primariaalbesti.plusmedia.ro
www.brebu.go.ro
www.cjph.ro/primariarafov

www.starchiojd.tk
www.baltadoamnei.ro
www.valeadoftanei.ro

RECOMANDĂRI DIN BIBLIOGRAFIA DOBROGEI

- Ponticele lui Ovidiu,
 - O nuntă în Dobrogea de Theodor Burada,
 - Constanța de Tudor Șoimaru,
 - Cercetari la Callatis și Histria de Constantin Preda (colab.N. Hubăr),
 - Reprezentanți ai Dobrogei în știință și cultură de Constanța Călinescu,
 - Presa Dobrogeană de Dum.Const Zamfir și Octavian Georgescu,

- Albumul „Dobrogea” de Ion Miclea,
 - Monografiile de orașe dobrogene și Istoria morăritului în Dobrogea de Aurelia și Ștefan Lăpușan,
 - Insula Serpilor de Dominuț Pădurean,
 - Schiță monografică asupra localității Grădina, de Anghel Bardac,
 - Tradiții și obiceiuri ale Turcilor din România de Ibram Nuredin,
 - Nopti dobrogene de Corneliu Leu,
 - Cercetări asupra aromânei vorbite în Dobrogea de Nicolae Samarandu.
Chiar și la o asemenea listă ultraselectivă, așteptăm completări de la colaboratori și de la antenele noastre.

În el puteți introduce gratuit și imediat știri din toate domeniile vieții culturale și ale inițiativelor locale pe care le veți vedea apărând concomitent cu transmiterea dacă respectați câteva reguli precum:

1. Menționarea localității și a județului
2. Menționarea domeniului (aparitie de carte, premieră de spectacol, manifestare culturală, sau artistică, sau literară, etc, expoziție, simpozion, dezbatere, seminar, cicluri de cursuri sau conferințe, târguri și manifestări tradiționale, concursuri artistice, folclorice, școlare, etc, realizări și reamenajări de instituții culturale, situri arheologice, domenii muzeale, altfel de manifestări și inițiative locale de dezvoltare.
3. Concentrarea informației în 500 de semne. Atenție: Câmpul pe care vi-l punem la dispoziție pentru introducerea știrii are un contor care va arată câte semne ați introdus și câte mai aveți libere. Unele știri ne parvi trunchiate pentru că transmițătorii nu sunt atenți la derularea acestui contor care indică de la sine când să vă opriți.

Din alte pagini ale portalului PORT@LEU puteți descărca gratuit diferite cărți oferite de autori, editori sau organizații ce vin în sprijinul nevoilor cititorilor, precum și cele mai recente numere ale revistelor culturale care ne sunt trimise din țară și străinătate.

O pagină specială va fi dedicată legăturilor care se pot stabili direct între cititori și scriitori, editori, redactori ai diverselor publicații, ca și unor dezbateri culturale sub formă de Forum, moderate de personalități ale vieții academice, culturale, literare, științifice și artistice.

Nu în ultimul rând vă recomandăm paginile portalului nostru dedicate Universităților Populare, oferind spre lectură sau descărcare cele mai interesante cicluri de conferințe produse de instituții specializate din țară și străinătate și verificate prin interesul pe care l-au prezentat pentru mai multe serii de cursanți.